STJERNEN

141. ÅRGANG · NUMMER 11 · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · DECEMBER 1992

STJERNEN

DECEMBER 1992

På forsiden
»Og se, stjernen, som de havde set i østen, gik foran dem, indtil den kom og stod over det sted, hvor barnet var« (Matt. 2:9). Dette og andre træsnit af den franske kunstner Gustave Doré (1832-1883) viser scener fra Frelserens liv i »Kristus: Hans fødsel og gerning.« Se s. 16. På bagsiden ses Dorés skildring af Jesusbarnet i stalden samt en julehilsen på vore læseres sprog over hele verden.

***Børnestjernens* forside**
Foto: Steve Bunderson

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

FASTE PUNKTER

BØRNESTJERNEN

December 1992 · 141. årgang · Nummer 12
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson

De Tolvs Kvorum: Howard W. Hunter, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott.

Vejledere: Charles Didier, Rex D. Pinegar, John E. Groberg, Robert E. Wells

Redaktør: Rex D. Pinegar
Adm. direktør for Curriculum Department: Ronald L. Knighton.
Adm. direktør for Kirkens tidsskrifter: Thomas L. Peterson

International Magazines:
Chefredaktør: Brian K. Kelly
Assisterende redaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: David Mitchell
Assisterende redaktør for Børnestjernen: DeAnne Walker
Tilsynsførende art director: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott D. Van Kampen
Designer: Sharri Cook

Stjernen: *Redaktør:* Carsten Gram
Kirkenyt: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1. · DK-2200 København N
Telf. 31 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9 · DK-3540 Lynge
Telf. 42 187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailansk; kvartalsvis på islandsk.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. Second-class postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price $ 10.00 a year. $ 1.00 per single copy. Thirty days notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, United States of America.

Abonnement:
12 numre DKK 96,- (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US $ 10.00
(Surface mail).
Udkommer 12 gange om året

Printed by: BG Offset · Dk-3500 Værløse · Denmark

ISSN 0900-2545

92992 110

Julehilsen fra Det Første Præsidentskab

Sammen med alle kristne glæder vi os på denne velsignede tid af året, hvor vore tanker samler sig om ham, hvis fødsel vi fejrer, ja, Jesus Kristus, Guds Søn. Vi elsker ham, vi priser ham, og vi opfordrer alle til at komme til ham.

Kun Kristus har levet et fuldkomment liv og sonet for andres synder ved at udføre Faderens vilje. Det er ikke overraskende, at englene sang ved hans fødsel, at en ny stjerne viste sig, at vismænd bemærkede det, og at profeterne frydede sig. Hans evangelium er kærlighedens budskab.

Det var Jesus Kristus, som med stor kærlighed og ømhed nedkaldte den trøstende velsignelse: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte forhærdes ikke og være ikke modløst!« (Joh. 14:27).

Vi velsigner med fred og trøst alle, som søger Herren i denne hellige højtid. Må det kommende år være fyldt med glæde, og må vi være lydige mod Guds befalinger, således som hans Søn var et fuldkomment eksempel på.

»Det samme skal I gøre mod dem«

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Det er en særlig tid nu, hvor vi mindes Kristusbarnets komme. Der findes kun nogle få linier i skriften om begivenheden, men de enkle ord indeholder »vort håb og tro for sjælens ro« for alle mennesker (»O Betlehem, du lille by«, *Sange*, nr. 105).

»Med Jesu Kristi fødsel gik det således til« (Matt. 1:18). Således begynder Mattæus' beretning.

Markus indleder sin tekst med et tydeligt vidnesbyrd: »Dette er begyndelsen til evangeliet om Jesus Kristus, Guds Søn« (Mark. 1:1).

Lukas udtaler, at han med hensyn til Frelserens liv vil »gennemgå det alt sammen forfra« (Luk. 1:3). Han fortsætter derefter med en enkel og smuk beretning om de omstændigheder, der førte Maria og Josef fra Nazaret til Betlehem. Hos Lukas finder vi den vidunderlige beretning om hyrderne på marken, som vogtede får, og om fødslen i stalden, »thi der var ikke plads til dem i herberget,« og om englen, som sagde: »Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

KRISTUS VELSIGNER BØRNENE, AF WILLIAM HENRY MARGETSON

Når vi fejrer Frelserens fødsel, mindes vi hans eksempel ved kærligt at samle børnene omkring os på samme måde, som han ønsker, at vi er med til at indsamle hele menneskeheden til ham.

JESU FØDSEL, AF GARY KAPP

Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren« (Luk. 2:7, 10-11).

Johannes begynder sin fortælling med en erklæring om Frelserens førjordiske tilværelse og om hans rolle som Skaberen:

»I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.

Dette var i begyndelsen hos Gud.

Alt er blevet til ved det, og uden det blev intet til af det, som er ... Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed« (Joh. 1:1-3, 14).

Disse er vidnesbyrd fra de vidner, som vandrede sammen med ham. Deres ord er blevet Det Nye Testamente om vor Herre og Frelser, Jesus Kristus.

Der er endnu et testamente, vidnet fra den nye verden, hvor den evige Faders røst præsenterede den opstandne Herre for de trofaste på den vestlige halvkugle: »Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham« (3 Nephi 11:7).

Efter denne guddommelige præsentation kom den opstandne Herre ned og stod midt blandt folket og sagde: »Jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden ... Jeg er verdens lys og liv« (3 Nephi 11:10-11).

Til disse forskellige erklæringer føjes vidnesbyrdet fra profeten i vores uddeling, Joseph Smith, hvis fødsel vi også mindes i denne måned:

»Og vi så Sønnens herlighed, ved Faderens højre hånd, og modtog af hans fylde ...

Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever! Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne« (L&P 76:20, 22-23).

Jeg føjer mit eget vidnesbyrd til alle disse. Han er Jesus Kristus, Faderens førstefødte, Skaberen af himlen og jorden, Jehova i det fordums Israel, den lovede Messias født i Betlehem i Judæa, de syges helbreder, underviser i lærdomme, verdens Forløser, vores frelses ophav, den opstandne Herre, som sidder på Faderens højre hånd, vores Talsmand, i hvis navn vi beder til den Almægtige.

Herren sagde: »Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham« (Joh. 14:21).

Hvilket storslået løfte til dem, som viser deres kærlighed gennem lydighed. Jeg vil gerne kommentere en af de mest kendte og sikkert den mindst overholdte af Herrens befalinger – den, som er blevet almindelig kendt som den gyldne regel:

Jesus sagde: »Alt, hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem« (Matt. 7:12).

I denne juletid vil jeg gerne minde alle om, at hvis vi hver især blot nu og da overvejede denne instruks fra Kristus og gjorde en indsats for at følge den, ville vi leve i en bedre verden. Der ville herske større lykke i vore hjem; der ville være bedre følelser blandt vore bekendte og kollegaer; der ville være langt færre retssager, og der ville blive gjort en større indsats for at bilægge uoverensstemmelser. Kærlighed, påskønnelse og respekt ville forekomme i et helt nyt omfang.

Der vil være større gavmildhed, større hensynsfuldhed og interesse samt et større ønske om at udbrede fredens evangelium og for at fremme det frelsende værk blandt menneskene.

For nogen tid siden modtog jeg uopfordret et brev, som afsenderen har givet mig lov til at genfortælle:

»Kære præsident Hinckley

For en time siden havde jeg en helt utrolig oplevelse, som får mig til at skrive dette brev. Jeg kom gående på vej hjem, og pludselig følte jeg, at der et eller andet sted var der en ung mand, som, bortset fra økonomien, var værdig til at tjene Herren på en mission, og jeg skulle sørge for, at han fik de nødvendige midler til at tage på mission. Jeg

havde ingen anelse om, hvem eller hvor denne unge mand var, men jeg fik det indtryk, at du vidste det, og at jeg skulle give dig pengene og derved sørge for, at han kom på mission. Oplevelsen gav mig tårer i øjnene. Da jeg kom hjem, spurgte jeg min kone, hvad hun mente, efter at jeg havde fortalt hende om den oplevelse, jeg lige havde haft. Hun samtykkede selvfølgelig.

Jeg vedlægger en check på $3.000, men beløbet, jeg følte, jeg skulle give, var $4.000. Det er, hvad vi kan undvære lige nu, men den 27. januar vil vi sende endnu en check på $1.000. Jeg er stadig under uddannelse som læge. Jeg må tage overarbejde for at forsørge min kone og tre børn, og vi har ikke råd til en udbetaling til et hus. Vi har i fem år forsøgt at spare op til et hus, og Herren har velsignet os umådeligt.

For tre år siden fik jeg en lignende tilskyndelse, men da vi tænkte over det, følte vi, at Herren sendte os et signal om at være forberedt på at lægge det på alteret, som han kræver af os. Vi har besluttet, at når jeg er færdig med min uddannelse, vil vi støtte så mange missionærer, som vores økonomi giver mulighed for. Her i aften var der ingen tvivl om, at Herren bad os om at lægge disse penge på alteret.

Jeg er omvendt til Kirken, ... og min kone er født under den hellige pagt. Jeg forlod mit hjem i Beirut i Libanon for 13 år siden. Siden jeg var 11 år, har jeg drømt om at finde den sande religion, og 15 år senere fandt jeg den ... Som barn har jeg med nød og næppe undgået døden ved mere end en lejlighed, men en guddommelig kraft har reddet mig hver gang.

Da jeg kom til USA ... havde jeg ingen chance for at kunne studere medicin, fordi jeg ikke var amerikansk statsborger. En røst tilhviskede mig, at jeg en dag ville blive læge.

Jeg har gået på et af de fineste universiteter i USA på et stipendium. Senere skiftede jeg til et andet universitet, uden at jeg kunne forstå grunden dertil ... Et år efter stødte jeg ved et mirakel på nogle af Kirkens bøger og sluttede mig til Kirken. Ni måneder efter mødte jeg min kone, og vi blev gift i templet tre måneder efter, at vi havde mødt hinanden.

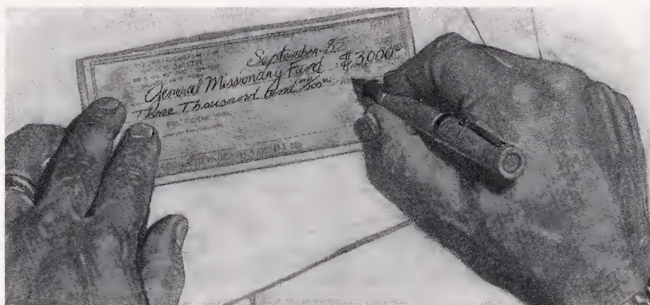
Som du kan se, skylder jeg Herren mere end $4.000! Han har givet mig mine øjne og mine hænder til at arbejde og tjene et levebrød ...

Vi ... overlader pengene i dine hænder, så du kan følge Herrens inspiration, som du indehaver ... Vi holder meget af alle, som arbejder for denne store sag.

Må Gud velsigne os alle i hans tjeneste!

Med venlig hilsen«

Derefter underskrev han med sit og sin kones navn.

Trods en beskeden indkomst følte en lægestuderende sig tilskyndet til at anerkende sine mange velsignelser ved at yde et stort bidrag til Kirkens missionsfond.

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

Præsident Kimball viste et eksempel på en god gerning, da han hjalp en plaget ung mor i en lufthavn – en venlig handling, som han modtog en særlig tak for mange år efter.

Dette brev illustrerer, bedre end mine hjælpeløse ord, julens ånd. Det er et eksempel på den gyldne regel og beskriver fremragende den kærlighed, han besidder, som gav sit liv som offer for os alle.

Jeg vil gerne fortælle jer om en anden, der efterlevede den gyldne regel. Mange kender allerede en del af denne beretning. Det skete en vinter for en del år siden i O'Hare International Airport, Chicagos store og travle lufthavn. Denne dag havde en voldsom storm forårsaget forsinkelser og aflysninger. Tusinder var strandet eller forsinket. De var utålmodige, gnavne og irritable. Blandt de nødstedte stod en kvinde, en ung mor, som stod i en lang række ved check in-skranken. Hun havde et to-årigt barn, som sad på det snavsede gulv ved hendes fødder. Hun var gravid. Hun var syg og totalt udmattet. Hendes læge havde forbudt hende at bøje sig eller løfte noget tungt. Derfor skubbede hun til sit grædende og sultne barn med foden, mens rækken langsomt bevægede sig fremad. De mennesker, der så hende, kom med kritiske kommentarer, men ingen tilbød at hjælpe.

Da kom en mand hen til hende, og med et venligt smil sagde han: »Du har brug for hjælp. Lad mig hjælpe dig.« Han løftede det snavsede, grædende barn op fra gulvet og bar hende på armen. Han tog et stykke tyggegummi frem og gav det til barnet. Sukkeret beroligede hende. Han forklarede de andre i rækken, at kvinden behøvede hjælp, førte hende frem forrest i rækken, talte med personalet og fik hurtigt en plads i et fly til hende. Han fandt nogle siddepladser, hvor hun og barnet kunne hvile sig, talte lidt med dem og forsvandt så uden at præsentere sig. Hun fortsatte hjem til Michigan.

Mange år efter modtog Kirkens præsidents kontor et brev, som lød således:

»Kære præsident Kimball

Jeg studerer på Brigham Young University. Jeg er lige vendt tilbage fra en mission i München. Jeg havde en god mission og lærte meget …

I sidste uge sad jeg ved præstedømmemødet, da der blev berettet om en god gerning, som du gjorde for ca. 21 år siden i Chicagos lufthavn. Det blev fortalt, hvordan du mødte en ung, gravid mor med … en skrigende lille pige … som ventede i en lang kø for at få en billet. Hun var i fare for at tabe barnet og kunne derfor ikke løfte sin datter op for at trøste hende. Hun havde tidligere aborteret fire gange, hvilket understregede lægens ordre om ikke at bøje sig eller løfte noget.

Du trøstede det grædende barn og forklarede dilemmaet for de andre passagerer i køen. Denne kærlige handling beroligede min mor og dæmpede hendes bekymringer. Jeg blev født få måneder efter i Flint, Michigan.

Jeg vil gerne *takke* dig for din kærlighed. *Tak* for dit eksempel!«

Verden ville virkelig være anderledes, hvis vi ofte og seriøst overvejede vor Herres bud: »Alt, hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem« (Matt. 7:12).

Lad os i denne juletid, hvor vi fejrer fødselsdag for Guds Søn, vores lærer, vores konge, vor Frelser, vores Forløser, den genopstandne Søn af den levende Gud, oprigtigt søge at gøre noget godt for menneskene omkring os.

Må Gud velsigne os i denne glade tid med større kærlighed, mindre egoisme, et større ønske om at hjælpe dem, der er i nød, samt med en øget forståelse for at tjene. ☐

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERE

1. Skrifterne giver vidunderlige, klare vidnesbyrd om Herren Jesu Kristi fødsel, tjenestegerning, opstandelse samt om hans tilkendegivelser i de sidste dage.
2. En af Herrens mest kendte, men mindst overholdte befalinger er: »Alt, hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem« (Matt. 7:12).
3. Vore hjem, arbejdspladser og hele verden vil blive et bedre sted, hvis vi alle ofte anvendte denne befaling fra Herren.

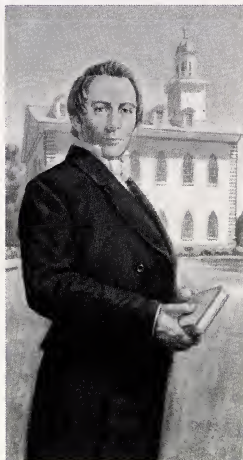
ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

PAN AM
WING AIR
106
153 10:23
4:04

Joseph Smith som ægtefælle, far, søn og bror

»JEG VAR HOS MIN FAMILIE«

Brent L. Top

Som sidste dages hellige har vi ofte hørt vore kirkeledere tale om at styrke hjemmet og vore familiebånd. Præsident David O. McKay sagde: »Ingen succes andetsteds kan erstatte fiasko i hjemmet« (i Conference Report, april 1964, s. 5). Præsident Harold B. Lee sagde: »Det største værk, I brødre, nogen sinde vil komme til at udføre for Herren, vil blive som fædre inden for jeres hjems fire vægge« (*Den danske Stjerne*, december 1973, s. 513). Disse inspirerede udsagn er blevet grundsten i arbejdet på at opnå lykke i ægteskabet og i familien.

Herrens nuværende profet, præsident Ezra Taft Benson, advarer os hele tiden om det moderne samfunds forsøg på at underminere familiens styrke. Ved generalkonferencer har præsident Benson fremsat konkrete instruktioner til fædre og mødre, brødre og søstre, ægtefæller og børn.

Disse indtrængende anmodninger fra profeterne om, at vi styrker kærligheden til vores familie og sikrer harmonien i hjemmet, er ikke noget nyt for det tyvende århundrede. De afspejler familieenhedens evige betydning i vor Faders plan for vores jordiske lykke og evige frelse.

Kun få mænd har som genoprettelsens profet, Joseph Smith, forstået familielivets rette plads i den evige sammenhæng. Han ikke alene blev belært fra det høje om læren om evige familier, men han, hvad der er vigtigere, overførte disse evige sandheder til handlinger, som viste hans kærlighed, omsorg og interesse for familien.

Benjamin F. Johnson, som en tid boede i profetens hjem, var stærkt påvirket af Josephs omsorgsfulde eksempel. Bror Johnson skrev senere: »Han var et forbillede på en ædel søn, han elskede og ærede sine forældre; han var en kærlig og trofast bror, ja, selv til døden; som ægtemand og far grænsede hans hengivenhed ... til forgudelse« (*The Benjamin F. Johnson Letter to Elder George S. Gibbs*, s. 4, pjece i Kirkens historiske afdeling, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige).

Profeten Josephs kærlighed og hengivenhed for sin familie bør inspirere alle sidste dages hellige til at blive celestiale sønner og døtre, søskende, ægtefæller samt fædre og mødre, således som vore profeter har rådet os til.

ADLØD SINE FORÆLDRE

Som barn var Joseph et eksempel på Paulus' formaning: »I børn! vær lydige i Herren mod jeres forældre, thi det

Nogle af Josephs lykkeligste stunder var, når han var sammen med sin familie. Han skrev i sin dagbog den 27. marts 1834: »Blev hjemme og havde det dejligt med familien.«

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

er ret« (Ef.6:1). Han adlød nøje sine forældre, ikke af frygt, men af kærlighed. Hans kærlighed og omsorg for sine forældre kan bedst beskrives med en hændelse i hans barndom. Joseph havde fået en alvorlig og meget smertefuld infektion i benet. Efter flere uger med uudholdelige smerter og mange forgæves forsøg på at behandle det, konkluderede lægerne, at benet skulle amputeres. Men da Joseph og hans mor gjorde indsigelse, indvilgede lægerne i at forsøge endnu en operation. De insisterede på, at Joseph blev bundet til sengen, og at han drak noget vin eller spiritus for at dulme smerten. Josephs svar, nedskrevet af hans mor, Lucy Mack Smith, illustrerer hans tillid til sin far og hans omsorg for sin mor.

»'Nej,' udbrød Joseph, 'jeg vil ikke røre en dråbe spiritus, og jeg vil heller ikke bindes; men jeg vil fortælle jer, hvad jeg vil gøre – jeg vil lade far sidde på sengen og holde mig i sine arme, og så vil jeg gøre, hvad der er nødvendigt for at få det syge bortopereret.' Joseph så på mig og sagde: 'Mor, du skal forlade værelset, for jeg ved, at du ikke kan holde ud at se mig lide sådan; far kan klare det, men du har båret mig så meget og våget så meget over mig, at du næsten er helt udkørt.' Joseph så op på mig og fortsatte med tårer i øjnene: 'Lov mig nu, mor, at du ikke bliver her, vil du det? Herren vil hjælpe mig, og jeg vil komme igennem operationen'« (Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, red. Preston Nibley, Salt Lake City: Bookcraft, 1958, s. 57).

Da den unge profet senere kom ud fra den lille skov efter sin hellige oplevelse en forårsdag i 1820, var hans første tanke at fortælle sin familie om den nyfundne viden om Gud samt budskabet om den snarlige gengivelse af evangeliet. Tre et halvt år efter, da han fortalte sin familie om budskabet, som englen Moroni kom med, mindedes hans mor: »Vi havde nu fået bekræftet vores opfattelse, at Gud var ved at bringe noget frem, som vi kunne sætte vores lid til, og som ville give os en bedre forståelse af frelses- og forløsningsplanen for hele menneskeheden. Dette fik os til at glædes meget, den dejligste enighed og lykke gennemstrømmede vores hus, og der herskede fred i vores midte« (*History of Joseph Smith by His Mother*, s. 82-83).

ET BUDSKAB TIL FAMILIEN

På samme måde kan og bør sidste dages helliges hjem i dag være fyldt med glæde, lykke og fred, når lyset fra Jesu Kristi evangelium skinner i overflod, og evangeliets principper efterleves. Evangeliets budskab er faktisk et budskab for familier.

Linie på linie og bud på bud underviste Herren Joseph i, at evangeliet blev gengivet for at forene familien for evigt. Den morgen, der fulgte englen Moronis besøg, arbejdede Joseph i marken sammen med sin far og sin bror. Joseph var fysisk træt efter sine oplevelser natten før, og han fandt det svært at arbejde. Josephs far regnede med, at han var syg, og han sendte derfor Joseph hjem. Den svækkede Joseph standsede og holdt hvil under et æbletræ. Næsten omgående blev han igen besøgt af englen Moroni. Det første, den himmelske budbringer sagde, var: »Hvorfor har du ikke fortalt din far det, som jeg befalede dig at sige til ham?« Joseph svarede: »Jeg var bange for, at min far ikke ville tro mig.« Englen lovede Joseph, at »faderen ville tro hvert eneste ord, som han fortalte ham« (*History of Joseph Smith by His Mother*, s. 79).

Joseph blev kraftigt belært af Moroni om at fortælle om sin oplevelse og sin nye viden til sine forældre; han havde fået dette for at velsigne og ophøje både sin egen familie og alle andre familier. Denne oplevelse styrkede utvivlsomt Josephs kærlighed til sine forældre og hans

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

Efter Josephs oplevelse i den hellige lund fortalte han sin familie om den nyfundne viden.

tillid til deres støtte. Da Josephs far blev fortalt om Moronis besøg, svarede han i tro, at det, hans søn havde oplevet, kom »fra Gud« (Joseph Smith – Historie 1:50). Dette svar var karakteristisk for Josephs forældres tro og tillid gennem prøvelserne i profetens liv.

PÅ DEN ANDEN SIDE AF DØDENS GRÆNSE

Joseph værdsatte meget sine forældres trofasthed og stadige støtte, som det fremgår af hans ihærdige bønner til Herren i forbindelse med sin fars svigtende helbred i 1835: »Jeg plejede ham hele dagen med en bøn i mit hjerte i Jesu Kristi navn om, at jeg måtte være velsignet med hans selskab og råd, idet jeg anser det for en af de største velsignelser på jorden at være velsignet med sine forældres selskab, da deres erfaring og modenhed gør dem i stand til at komme med de allerbedste råd« (*History of the Church*, 2:289).

Selv da Joseph havde meget travlt med at passe sine opgaver som profet og præsident for Kirken, kom hans omsorg for sin familie og sine forældre i første række. Josephs dagbog i perioden 8.-11. oktober 1835 – hvor han netop igen var påbegyndt oversættelsen af Abrahams optegnelser – viser hans interesse for sin far. Intet andet var mere presserende eller vigtigere.

»Torsdag den 8. – Hjemme. Sad hos min far med stor uro.

Fredag den 9. – Hjemme. Plejede min far.

Lørdag den 10. – Hjemme og besøgte min fars hjem, det går hurtigt ned ad bakke.

Søndag den 11. – Plejede igen min far, som var meget syg. I min personlige bøn til morgen sagde Herren: 'Min tjener, din far vil leve.' ...

Om aftenen kom bror David Whitmer ind. Vi påkaldte Herren i mægtig bøn i Jesu Kristi navn og lagde vore hænder på min far og irettesatte sygdommen. Og Gud hørte og besvarede vore bønner – til vores store glæde og tilfredshed« (*History of the Church*, 2:289).

Ligesom Joseph elskede og viste omsorg for sine trofaste forældre, varede hans kærlighed til sine brødre og søstre ved på den anden side af dødens grænse. Hans respekt og interesse for Alvin, hans ældste bror, er eksemplarisk. Før Alvin døde i 1823, opfordrede han Joseph og Hyrum til at færdiggøre det hus, som han var begyndt at bygge til deres forældre. Og Alvin pålagde derefter Joseph at forblive trofast i opgaven med at gengive evangeliet. (Se *History of Joseph Smith by His Mother*, s. 86-87). Joseph var pligtopfyldende over for begge Alvins ønsker. Joseph udtrykte i sin dagbog den 22. august 1842 sin store kærlighed og beundring for Alvin: »Jeg husker tydeligt alle de smertefulde stik i mit unge bryst, som næsten knuste mit hjerte, da han døde. Han var den ældste og ædleste af mine søskende. Han var en af de ædleste blandt mennesker« (Ibid., s. 333).

Hvilken ubeskrivelig glæde har ikke fyldt Joseph, da han den 21. januar 1836 i templet i Kirtland i et syn så sine kære i »Guds celestiale rige ... Jeg så fader Adam og Abraham, min fader og min moder, min broder Alvin, som længe har været død« (L&P 137:1, 5).

Joseph var meget bedrøvet over Don Carlos' død, en anden af hans brødre, i 1841. Joseph gav senere i en tale ved Ephraim Marks begravelse udtryk for sit smertefulde tab: »Det er et meget alvorligt og smertefuldt tidspunkt; jeg har aldrig følt det mere alvorligt. Jeg mindes mine brødres død – min ældste bror, Alvin, som døde i New York, og min yngste bror, Don Carlos, som døde i Nauvoo. Det har været svært for mig fortsat at leve her på jorden og se disse unge mænd, som vi har støttet os til og fået trøst af, blive taget fra os midt i deres ungdom« (*History of Joseph Smith by His Mother*, s. 333).

»STØRRE KÆRLIGHED«

Den sorg, Joseph følte ved disse to kære brødres død, blev måske overgået af en anden hændelse, som involverede en anden bror. Efter en åbenbart triviel uoverensstemmelse vendte Josephs bror, William, sig imod ham og blev fjendtlig stemt over for Kirken. Sammen med andre frafaldne begyndte han åbent at erklære Joseph for en »falden profet.« Men den største skade skete nok i familiens kreds. Joseph beskrev Williams vrede farvel til Kirken således:

»Han gik hjem og spredte syndens surdej blandt mine brødre og gjorde især min bror, Samuel, forudindtaget. Jeg hørte snart, at han på gaden talte højlydt imod mig, hvilket vore fjender sikkert frydede sig over« (*History of the Church*, 2:297).

På trods af det sår, som en oprørsk og dog elsket bror tilføjede ham, følte Joseph intet ønske om hævn, intet had, ingen bitterhed – kun tålmodighed og tilgivelse. Josephs reaktion over for William er et fremragende eksempel på Herrens kloge råd om bagefter at udvise »større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som sin fjende; men at han må erfare, din trofasthed er stærkere end dødens bånd« (L&P 121:43-44).

Daniel Tyler, som var til stede ved et møde med Joseph Smith kort efter Williams frafald og bitre anklager mod sin bror, har efterladt os denne rørende beskrivelse af Josephs kvaler over sin vildfarne bror: »Jeg fornemmede sorg i Josephs ansigt, og tårer trillede ned ad kinderne. Lidt efter sang vi en salme, og han indledte mødet med en bøn. Men i stedet for at se ud mod forsamlingen vendte Joseph sig mod muren og knælede ned. Jeg formoder, at det var for at skjule sin sorg og sine tårer.

Denne bøn var i vid udstrækning en forbøn for dem, som beskyldte ham for at være faret vild og have syndet, en bøn om, at Herren ville tilgive dem og åbne deres øjne, så de atter kunne se rigtigt – den bøn ... rummede himlens lærdomme og veltalenhed« (*Juvenile Instructor*, 15. februar 1892, s. 127).

Det var et tegn på profetens storhed, at han anså familiens åndelige enhed for meget vigtig; derfor var tilgivelse og kærlighed fremherskende. Profeten hjalp med tålmodighed og kærlighed sin bror William tilbage til fællesskabet i familien og i Kirken på trods af den skade, William havde været årsag til for Joseph og for Kirken.

EN KÆRLIGHED »STÆRKERE END DØDEN«

Blandt brødre, venner og ledere i Kirken var ingen bånd af kærlighed eller venskab stærkere end mellem Joseph og hans bror, Hyrum. Joseph skrev: »Jeg kunne bede i mit hjerte om, at alle mine brødre var som min elskede bror,

ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

Josephs omsorg for sin kone, Emma, viste sig, da han vågede over hende, mens hun var syg; han sørgede for alt, hvad hun behøvede, og bad for hendes helbred.

Hyrum, som er mild som et lam og retskaffen som Job, ja kort sagt, besidder Kristi sagtmodighed og mildhed; og jeg elsker ham med en kærlighed, der er stærkere end døden, for jeg har aldrig måttet irettesætte ham, og ej heller han mig« (*History of the Church*, 2:338).

Hvis alle brødre og søstre kunne træde i profeten Josephs fodspor og elske deres søskende med »en kærlighed, der er stærkere end døden,« ville deres hjerter for evigt være kædet sammen, og hjemmet vil blive en himmel.

»MIN ELSKEDE EMMA«

Kronen på Joseph Smiths eksempel på en celestial familie var hans hengivne bånd til sin elskede kone Emma og sine børn. En af profetens samtidige sagde, at Josephs vigtigste leveregel efter »Gud og hans rige« var »Familie og venner.« (Se *Johnson Letter*, s. 4). Disse to leveregler var forenet i Josephs liv, for han var blevet belært om, gennem erfaring og åbenbaring, at han ikke kunne opnå det første uden det anden.

Tidligt i Josephs ægteskab lærte han, at hans fremgang i Herrens tjeneste var direkte proportional med harmonien, der herskede i hans hjem. Mens Joseph arbejdede på oversættelsen af Mormons Bog, skændtes Joseph og Emma, som alle nygifte par gør nu og da. Joseph gik ovenpå i familien Whitmers hjem for at fortsætte oversættelsen af Mormons Bog, men han erfarede, at han ikke kunne oversætte, for »alt var mørkt.« Ikke før Joseph var gået ud i skoven for at bede om tilgivelse og derefter kom tilbage for at få Emmas tilgivelse, vendte Herrens Ånd tilbage, så oversættelsen kunne fortsætte. (Se B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:130-131).

Profeten havde i et syn set, at ægteskabet skulle vare evigt. Det er derfor ikke mærkeligt, at han så ihærdigt belærte de hellige om, at elske deres ægtefælle fuldt ud samt være blide og trofaste. Hans egen kærlighed til Emma og børnene viser hans faste overbevisning om, at familien kan være evig. Josephs samtidige fortæller, at han var hurtig til at formane de sidste dages hellige ægtemænd om, at sørge godt for deres hustru, og han advarede dem om, at hvis de ikke gjorde det, ville de ikke beholde dem i livet efter dette. Lucy Walker Kimball har skrevet:

»Profeten Joseph Smith omtalte ofte de følelser, der bør eksistere mellem mand og hustru, at de ... bør være ... partnere, den nærmeste og kæreste person på jorden i enhver betydning af ordet. Han sagde, at mænd skulle passe på, hvordan de behandlede deres hustru ... Joseph sagde også, at mange vil vågne op slemt skuffede på opstandelsens morgen; for de vil, på grund af overtrædelser, hverken have hustru eller børn« (*They Knew the Prophet*, red. Hyrum L. og Hellen Mae Andrus, Salt Lake City: Bookcraft, 1974, s. 139).

En enkel, men alligevel rammende oplevelse med profeten og hans familie gjorde et stort indtryk på den unge Benjamin Johnson. En søndag morgen sad han og talte alene med Joseph, da to af Josephs og Emmas børn kom ind i lokalet – »de var så pæne, dygtige og søde at se på, og Joseph sagde, idet han udpegede dem for mig: 'Benjamin, se på disse børn – hvordan kan jeg undgå at elske deres mor.'«

Bror Johnson skrev, at i hans øjne virkede Emma »som dronningen i hans hjerte og i hans hjem« (*Johnson Letter*, s. 4).

Joseph levede bestemt op til det, han prædikede. Han kendte betydningen af et kærligt ægteskab, der ville holde i evigheden. Hans omsorg for Emma viste sig, da han vågede over hende, mens hun var syg; han sørgede for alt, hvad hun behøvede, og bad for hendes helbred. I Josephs dagbog står der for søndag den 2. oktober 1842: »Emma er fortsat meget syg. Jeg var hos hende hele dagen.« Notatet for torsdag den 6. oktober giver yderligere indblik i profetens ømme kærlighed og pleje af Emma samt hans bekymring for hendes velfærd: »Gid Herren hastigt rejser hende op igen i familiens midte, således at hans tjeners hjerte atter må finde trøst« (*History of the Church*, 5:167-168).

Men de måske bedste eksempler på Josephs kærlighed til Emma og deres børn var, når han var adskilt fra sine kære på grund af arbejde for Kirken, forfølgelse eller ulovlige fængslinger. Josephs tanker var altid hos dem, og han længtes efter at være sammen med dem. Selv når Joseph udførte Herrens arbejde, som han holdt meget af, var Joseph til stadighed bekymret for sin familie og deres velfærd. Mens Joseph var på mission i New York og Canada i oktober 1833, skrev han: »Jeg har det meget fint. Herren er med os, men jeg er meget urolig for min familie« (*History of the Church*, 1:419). Joseph og Sidney Rigdon berettede over for Herren i oprigtig bøn om deres uro for deres familier, og de modtog åbenbaringen i afsnit 100 i Lære og Pagter, hvor Herren lover: »Jeres familier har det godt; de er i mine hænder ...

Derfor skal I følge mig ...

Lad derfor jeres hjerter være trøstede« (L&P 100:1-2, 15).

På en tidligere mission i New York skrev Joseph et brev til Emma, hvori han beskrev sine spændende oplevelser i den store by. Joseph beskrev nøje de imponerende bygninger og store opfindelser. Men det, han virkelig længtes efter, var ikke at se verdens vidundere, men at være hjemme. »Da jeg havde set alt, hvad jeg kunne ønske, vendte jeg tilbage til mit værelse for at meditere og blive rolig i sindet, og som en flodbølge væltede da tankerne frem i mit sind om hjemmet og om Emma og Julia, og jeg ønskede, at jeg blot et øjeblik kunne være sammen med dem. Mit bryst er fyldt med alle de følelser og den hengivenhed, som en far og ægtemand nærer« (*The Personal Writings of Joseph Smith*, red. Dean C. Jessee, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1984, s. 253).

Joseph var mest trist og ensom, når han var adskilt fra sin familie i længere tid. Hvor må det have bedrøvet ham, når han så ofte var tvunget til at skjule sig eller leve under jorden af frygt for, at lovløse ville tage hans liv. Ved en lejlighed, hvor Josephs venner eskorterede ham til et nyt skjulested, insisterede han på at køre forbi sit hjem. Da Joseph så, at der ikke var nogen fjender i nærheden, løb han ind i huset, knælede ved sine børns seng og bad en kort bøn for dem. Derpå kyssede han hvert barn og sin elskede Emma, hvorpå han løb ud af døren videre til et nyt skjulested (E. Cecil McGavin, *The Family of Joseph Smith*, Salt Lake City: Bookcraft, 1963, s. 138).

Under en anden periode, hvor han skjulte sig for dem, som stræbte efter hans liv, nedskrev Joseph en af de mest

ILLUSTRERET AF GREG K. OLSEN

Uanset om Joseph var i skjul for pøbelen eller fængslet i uhumske fangekældre, var hans kærlighed til Emma og børnene en trøst for ham, som gav ham styrke.

rørende kærlighedserklæringer, som noget menneske kunne udtrykke. Joseph må have længtes efter at være sammen med sin kone og familie, men indtil forfølgelserne var taget af, kunne han kun se dem i skjul og da kun et kort øjeblik. Efter et sådant besøg fra Emma skrev Joseph:

»Hvilken usigelig fryd og hvilken overstrømmende glæde svulmede i mit bryst, da jeg den aften tog min elskede Emma i min hånd – hende, der var min hustru, ja, min ungdoms hustru og mit hjertes udkårne. Mange minder dukkede frem, da jeg et øjeblik overvejede de mange situationer, som vi havde oplevet sammen – anstrengelserne og sliddet, sorgerne og lidelserne samt glæderne og opmuntringerne, som vi fra tid til anden havde mødt på vores vej, og som har kronet vores ægteskab. Oh, hvilken vrimmel af tanker fyldte mit sind det øjeblik, her var hun igen i vanskeligheder til op over halsen – uforfærdet, fast og uden vaklen – uforanderlige og hengivne Emma!« (*History of the Church*, 5:107).

Uanset om Joseph var i skjul for pøbelen eller fængslet i uhumske fangekældre, var hans kærlighed til Emma og børnene en trøst for ham, som gav ham styrke til at udholde modgang og vende tilbage til dem. Hans kærlighed blev utvivlsomt intensiveret af disse vanskelige perioder med adskillelse, men når Joseph var i stand til frit at være sammen med sin familie, var han mest lykkelig. Der er mange notater i hans dagbog, der beretter herom: »27. marts 1834 – Blev hjemme og havde det dejligt med familien« (*History of the Church*, 2:44).

I dag virker det som om, at mange tror, at de kun kan have det sjovt og afslappet uden for deres hjem og uden familien. Men i profetens kærlige forhold til sin familie ligger der en værdifuld lektion til os alle. I august 1838 skrev han, at på grund af »mange besværligheder og anstrengende pligter i den senere tid,« blev han hjemme hos sin familie i tre dage for at »forny« sine kræfter (*History of the Church*, 3:55). Joseph Smiths succes som ægtemand, far, søn og bror var altafgørende for hans succes som profet.

I vores materialistiske verden, med dens hektiske tempo og mange krav til vores tid, er det let at lade sig narre, når vi skal vælge, hvad der er vigtigst. Men profeten Joseph Smiths eksempel fortæller os hele tiden, at det er vores familie, der har virkelig betydning i vores tilværelse, for det er i familien, at vi kan finde virkelig lykke og yde de største bidrag til at tjene vore medmennesker.

Joseph Smiths præstationer og storheden i hans personlighed er et eksempel for os alle, men en enestående side af hans storhed – en, der kan føre til storhed i os, når vi følger hans eksempel – kommer bedst til udtryk i det enkle og ofte gentagne notat i profetens dagbog: »Jeg var hos min familie« (*History of the Church*, 4:550).

Brent L. Top er lektor i Kirkens historie og lærdomme ved Brigham Young University i Provo, Utah. ☐

STJERNEN

Og se, stjernen, som de havde set i østen, gik foran dem, indtil den kom og stod over det sted, hvor barnet var« (Matt. 2:9).

Og [hyrderne] skyndte sig derhen og fandt Maria og Josef tillige med barnet, som lå i krybben« (Luk. 2:16).

KRISTUS

HANS FØDSEL OG GERNING

Træsnit af Gustave Doré

Gustave Doré (1832-1883) fra Frankrig har levende gengivet begivenhederne i Kristi liv i sine værker. Disse illustrationer fra Frelserens liv er nogle af de 241 illustrationer, som Doré skabte til at illustrere Det Gamle og Det Nye Testamente.

Dorés Bibel er en milepæl i den religiøse kunsts historie. De fleste af de gamle mestre har malet bibelscener med udgangspunkt i deres egen kultur, som om begivenhederne fandt sted i deres eget land og foregik på deres egen tid. Men Doré fulgte ikke den traditionelle fremgangsmåde. I stedet undersøgte han, med de kilder han havde til rådighed, kulturen, tøjet, plantelivet, dyrelivet, arkitekturen og landskabet i Bibelen og forsøgte at gengive dem realistisk.

Doré valgte ikke kun dramatiske og storslåede situationer, men også rolige og inderlige øjeblikke. Og han indgød billederne liv og følelser, hvorved beretningerne blev levende.

Den kunstneriske metode, som Doré brugte, var træsnit – en almindelig proces i det nittende århundrede til at mangfoldiggøre bogillustrationer. Kunstneren tegnede først billedet på en træplade. Derefter foretog en gravør en række snit – af forskellig dybde og størrelse – i den samme træplade, hvorved kunstnerens billede blev gengivet. (Nederst på alle Dorés illustrationer står der to navne – hans eget og gravørens). Derefter blev en metalplade dannet ud fra den originale træplade gennem en proces, der hedder *elektrotypi*, således at illustrationen kunne kopieres igen og igen uden nogen sinde at slide på originalen. Endelig kom der tryksværte på metalpladen, og billedet blev trykt på papir.

Dorés Bibel udkom første gang i 1865. Billederne i dette nummer af *Stjernen* er fra en udgave i 1866. Vi vil i et kommende nummer trykke flere af Dorés illustrationer, der viser den sidste uge i Kristi liv.

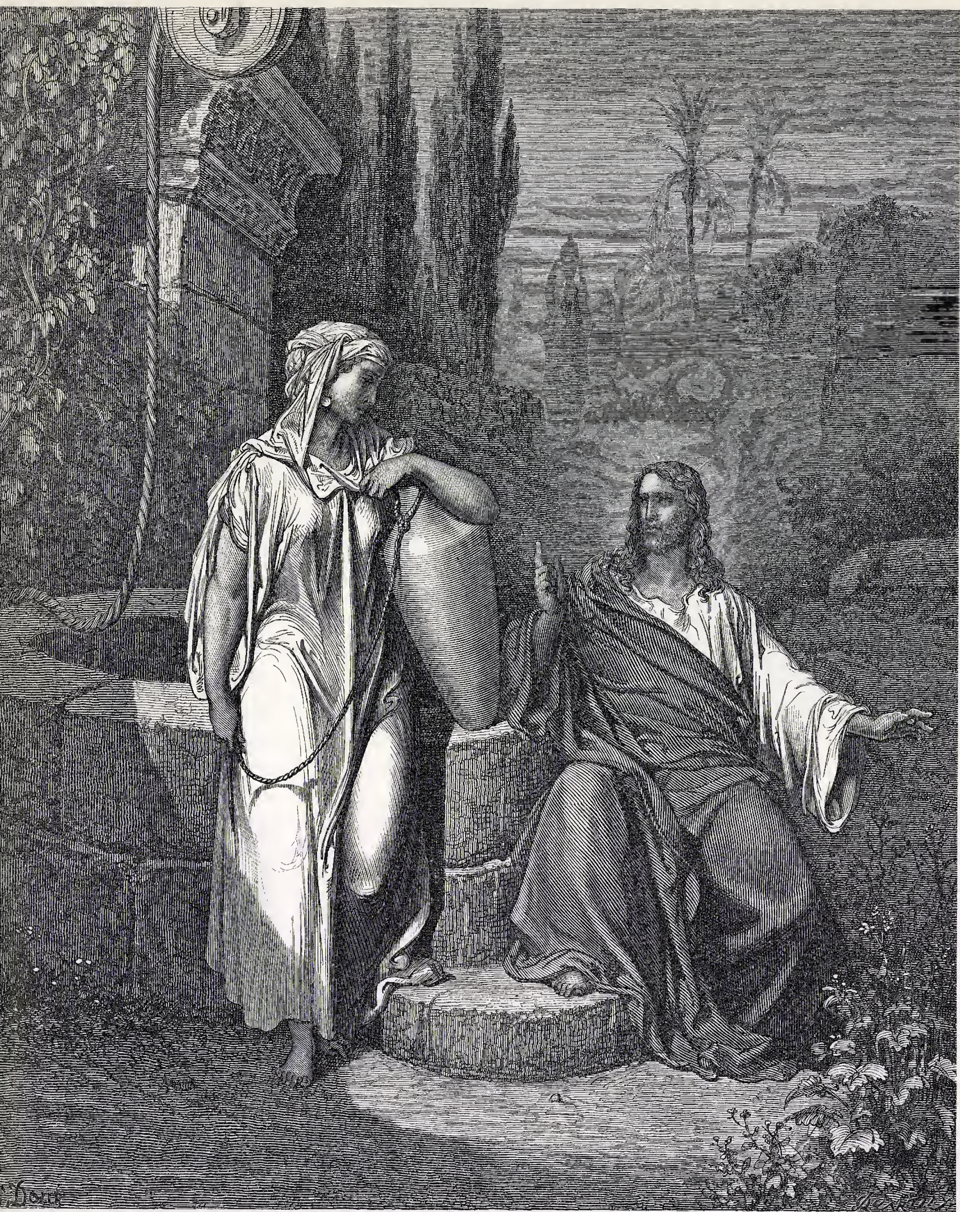

Og det skete efter tre dages forløb, da fandt de ham i helligdommen, hvor han sad midt iblandt lærerne og lyttede til dem og spurgte dem ud; og alle, som hørte ham, blev ude af sig selv af forbavselse over hans forstand og svar« (Luk. 2:46-47).

En samaritansk kvinde kommer for at drage vand op; til hende siger Jesus: ... Enhver, som drikker af dette vand, vil tørste igen, men den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste« (Joh. 4:7, 13-14).

Og han kom til sin fædreneby og lærte dem i deres synagoge, så de blev slået af forundring og sagde: 'Hvorfra har han denne visdom og de undergørende kræfter? Er han ikke tømmermandens søn?'« (Matt. 13:54-55).

Da kommer der en voldsom stormbyge, og bølgerne slog ind i båden, så den var lige ved at fyldes. Selv lå han i bagstavnen og sov på hynden. Så vækker de ham og siger til ham: 'Mester, bryder du dig ikke om, at vi går under?' Så rejste han sig og truede ad stormen og sagde til søen: 'Ti, vær stille!' og stormen lagde sig, og det blev helt blikstille« (Mark. 4:37-39).

Og store folkeskarer kom til ham og havde lamme, vanføre, blinde, stumme og mange andre med sig; dem lagde de ned for hans fødder, og han helbredte dem« (Matt. 15:30).

Da Jesus tog Jairus' datter »ved hånden, råbte han og sagde: 'Pige, stå op!' Da vendte hendes ånd tilbage, og hun stod straks op« (Luk. 8:54-55).

Gve Doré
BERTRAND. Sc.

Jesus tog Peter, Jakob og Johannes »op på et højt bjerg, hvor de var ene. Og han blev forvandlet for deres øjne, hans åsyn strålede som solen ... Og se, Moses og Elias viste sig for dem og samtalede med ham« (Matt. 17:1-3).

Han gik »ind i en landsby; dér var der en kvinde ved navn Marta, som tog imod ham i sit hus. Hun havde en søster, som hed Maria, og hun satte sig ned ved Herrens fødder og hørte på hans ord« (Luk. 10:38-39).

De bar nogle små børn til ham, for at han skulle røre ved dem; men disciplene truede ad dem. Men da Jesus så det, harmedes han og sagde til dem: 'Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til'« (Mark. 10:13-14). □

JUL I VIETNAM

John L. Meisenbach

Hvert år mærker jeg julens ånd i vores hjem, når vi sætter krybbetableauet og de andre traditionelle dekorationer op. Og hver gang, når vi placerer juleenglen på dens faste plads, husker jeg noget, der engang skete på den anden side af jorden.

Det er den 22. december 1970. Jeg er i junglen i nærheden af landsbyen Song Be i Sydvietnam. Vi kan høre forsyningshelikopterne komme. Vi forbereder en landingsplads til dem og venter på at få forsyninger: Mad, vand, ammunition og vigtigst af alt, breve og pakker hjemmefra.

Jeg sikrer mig, at mine mænd har fået deres rationer og al deres post og alle deres pakker. Derpå kan jeg bruge lidt tid på at læse mine egne breve. Mine tanker vandrer, og der er meget, som bekymrer mig, mens jeg læser brevene – nogle af dem sendt for mere end fire uger siden. Jeg har været i Vietnam i 335 dage, de fleste af dem i kampzonen. Jeg føler mig afstumpet og frustreret over livet. Her er jeg – to dage før jul – og det eneste, jeg tænker på, er, at jeg kun har 29 dage tilbage, indtil min turnus er forbi, og jeg skal hjem. Jeg håber, at mine sidste kampopgaver vil gå godt, at jeg kan efterlade mit ansvar og mine mænd i god stand, og at den officer, som skal erstatte mig, vil blive den bedst mulige for mine mænd.

Jeg tænker overhovedet ikke på jul eller på min Frelsers fødsel, inden jeg åbner pakken med den smukke hvide engel i. Hun er omkring 30 cm høj, klædt i hvidt med gyldent hår og står på en musikdåse. Jeg sætter englen på en væltet ammunitionskasse og begynder at læse brevet fra min mor.

Med sine egne ord fortæller hun mig beretningen om vor Frelsers fødsel og bærer et stille og smukt vidnesbyrd. Jeg mærker, at jeg bliver løftet åndeligt. Min mor fortalte mig juleberetningen igen og igen, da jeg var barn, men aldrig før har jeg mærket Kristi Ånd så stærkt.

Jeg kigger op fra brevet og ser, at nogle af mine mænd kigger på den hvide engel. Jeg trækker musikdåsen op, og ingen siger en lyd, mens »Stille nat« fylder luften, og juleenglen bringer stærke følelser frem i os alle. Nogle fælder en tårer og udtrykker deres følelser, mens Kristi Ånd berører os hver især.

Senere, da jeg pakker sammen og forbereder mig på at gå videre, pakker jeg omhyggeligt englen ind og lægger den i min rygsæk. Jeg tænker på mit hjem, familien og mine kære, men frem for alt tænker jeg på Jesus og alt det, han har gjort for mig. □

FOTO: CRAIG DIMOND

STJERNEN
BØRNESTJERNEN

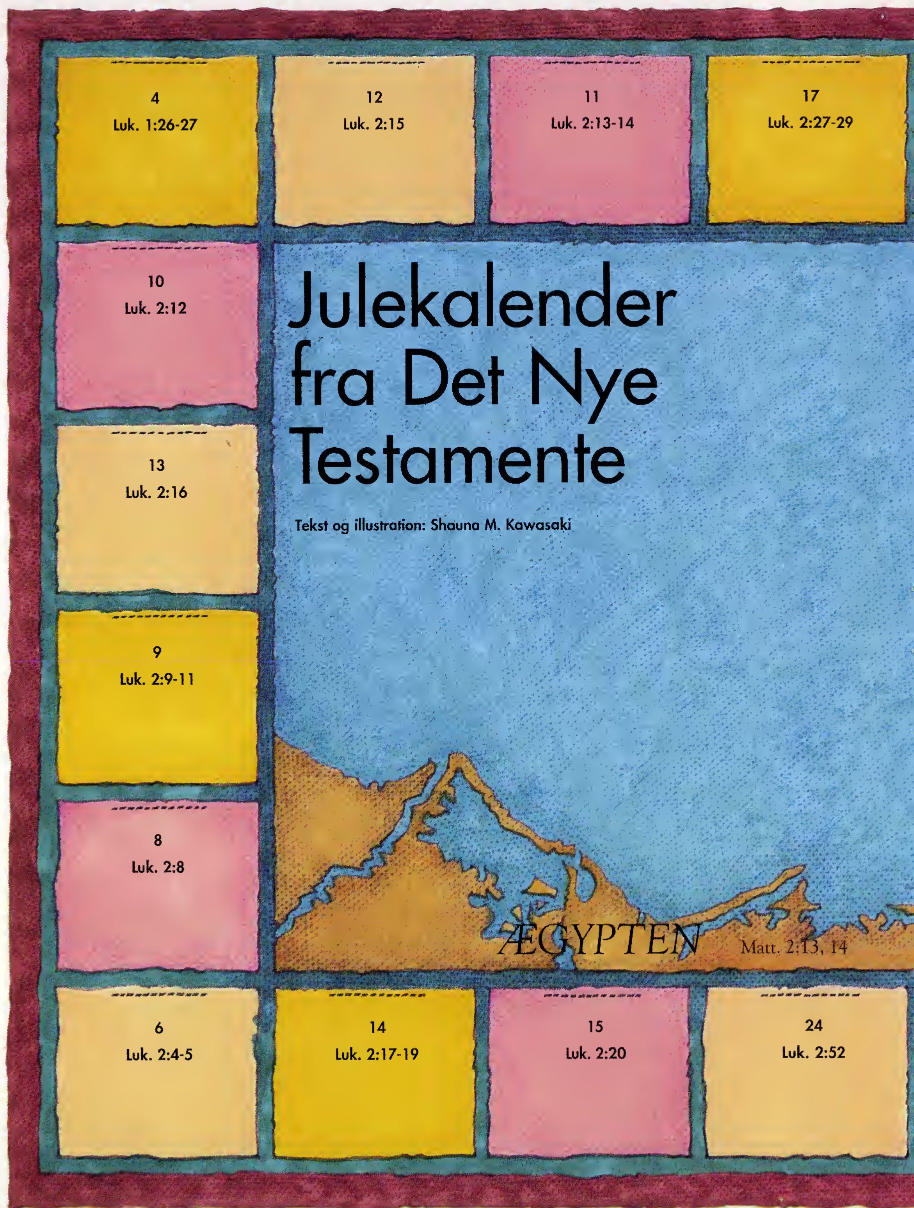
141. ÅRGANG · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · DECEMBER 1992

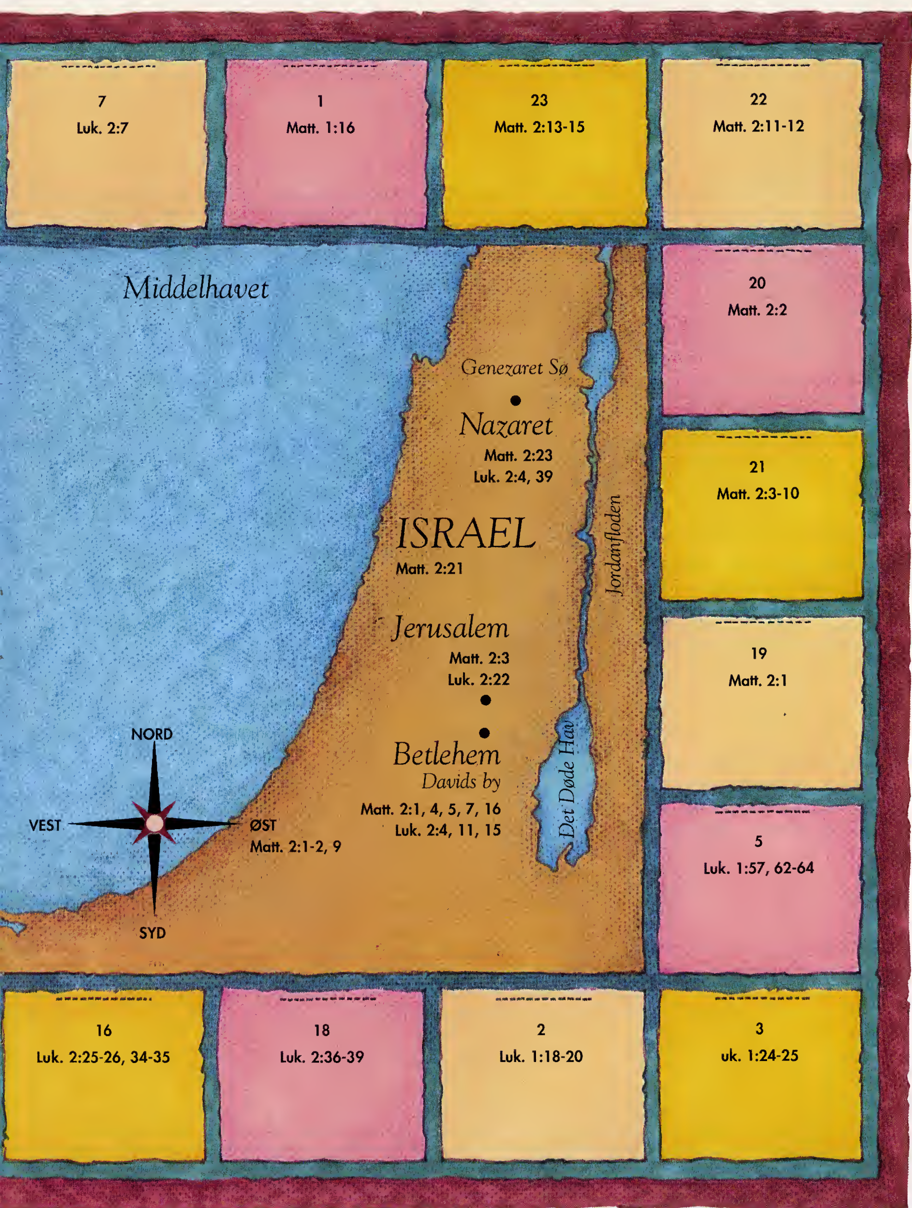

(Se instruktioner og udklip på side 16).

Julekalender fra Det Nye Testamente

Tekst og illustration: Shauna M. Kawasaki

TEKST OG ILLUSTRATION: SHAUNA M. KAWASAKI

Profeten Joseph Smith

En børneven

Susan Arrington Madsen

Den lille Evaline Burdick sad på gulvet i sin families lille bjælkehytte i Kirtland i Ohio. Det var vaskedag, og tøj og sengetøj hang på snoren udenfor og dryppede på græsset. Hun legede glad, mens hendes mor tog sig af vasketøjet.

Evaline så en høj, flot mand med rødblondt hår gå op ad trinene til deres veranda og komme ind ad den åbne dør i deres hytte. Han hilste på hendes mor og tog så Evaline op. Han holdt hende på sin venstre arm og gik tværs over gulvet til et stort spejl. De kiggede begge i spejlet og smilede til hinanden. Blidt satte han hende ned på gulvet og spurgte, hvor hendes far var.

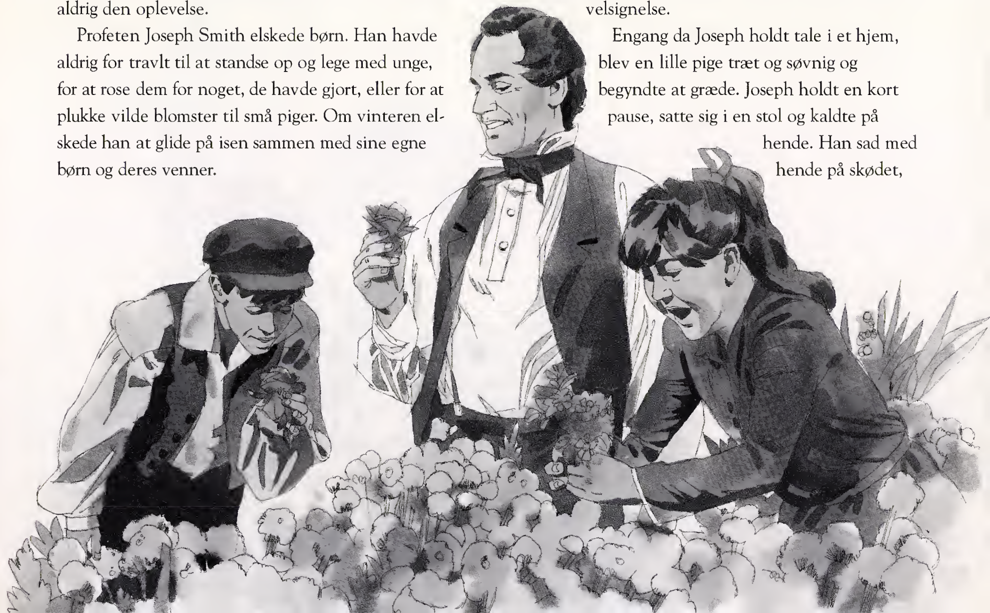
Da den venlige mand gik ud, kaldte Evalines mor på hende og fortalte hende, at manden var Joseph Smith, Herrens profet. Han var en god mand! Evaline glemte aldrig den oplevelse.

Profeten Joseph Smith elskede børn. Han havde aldrig for travlt til at standse op og lege med unge, for at rose dem for noget, de havde gjort, eller for at plukke vilde blomster til små piger. Om vinteren elskede han at glide på isen sammen med sine egne børn og deres venner.

Joseph var altid villig til at hjælpe børn, der havde brug for hjælp. Engang i Nauvoo i Illinois var Margarette McIntire og hendes bror Wallace på vej hjem efter en voldsom regnbyge. Jorden var meget mudret, og de to børn sad fast i mudderet. Da de ikke kunne slippe fri, begyndte de at råbe. Kort efter så de profeten Joseph. Han fik dem fri og op på højereliggende grund. Der tørrede han mudderet af deres fødder og tog sit lommetørklæde frem for at tørre deres tårer bort. Han talte beroligende til dem og sendte dem hjem med et smil på deres læber.

Når vogne fyldt med voksne og børn kom ind fra landet til kirkemøder, gik Joseph hen til vognene og hilste på hver enkelt. Han var især opmærksom på børnene, holdt hver eneste i hånden og gav dem sin velsignelse.

Engang da Joseph holdt tale i et hjem, blev en lille pige træt og søvnig og begyndte at græde. Joseph holdt en kort pause, satte sig i en stol og kaldte på hende. Han sad med hende på skødet,

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

klappede hende lidt, og mens han gjorde sin tale færdig, faldt hun i søvn.

I Nauvoo så profeten i 1843 en dreng, Jesse N. Smith, gå forbi sit hus. Han kaldte på drengen og spurgte ham, hvilken bog han læste i skolen. Da Jesse svarede: »Mormons Bog,« blev Joseph meget glad, tog ham med ind og forærede ham et eksemplar af Mormons Bog, som skulle være Jesses eget. Drengen værdsætte denne gave resten af livet.

Joseph elskede at spille en form for baseball med drengene. Han kunne slå bolden så langt, at de andre spillere råbte efter den dreng, som løb efter bolden: »Husk at tage madpakken med!« Joseph lo og fortsatte spillet.

Profeten Joseph lærte også de unge glæden ved at tjene andre. Engang spillede han bold sammen med nogle unge mænd i Nauvoo. Da de begyndte at blive trætte, standsede han spillet, kaldte dem sammen og sagde: »Lad os bygge en bjælkehytte.« De gik i gang, Joseph og de unge mænd byggede en bjælkehytte til en enke. Joseph forstod Jesu ord, da han sagde: »Lad de små børn komme til mig; dem må I ikke hindre; thi Guds rige hører sådanne til« (Mark. 10:14). Joseph elskede børn, ligesom Jesus gjorde. Og børnene elskede ham. □

Samuel fortæller om Jesusbarnet

Enkelt ♩= 96–104

Cm Fm Cm

1.“Om fem år vil,” sa’e Sa - mu - el, “en nat bli’ som en dag, og
2. I fjer - ne land, i Bet - le - hem, kom Je - sus ned til jord, som

Gm Cm Fm G7 A♭

Je - sus - bar - net vil bli’ født i et land langt, langt her - fra.”
Sa - mu - el det for - ud - sa’e, og eng - le sang i kor.

Kor
Muntert ♩= 138–144

B♭7 E♭ Cm Gm A♭ Cm Fm B♭7

Ho - si - an - na! Ho - si - an - na! Vi syn - ger glad din pris. Hvor

Cm A♭ Cm Fm A♭ E♭

her - ligt at Guds Søn blev født, stor æ - re skal ham gi’s.

Tekst: Mabel Jones Gabbott, f. 1910
Musik: Grietje Terburg Rowley, f. 1927

Helaman 13:2–4, 14:2–4
3 Nephi 1:9–15

»DENNE ER MIN SØN, DEN ELSKEDE«

»Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham« 3 Nephi 11:7).

Virginia Pearce

Flere steder i skrifterne præsenterer vor himmelske Fader sin Søn, Jesus Kristus, for retfærdige mennesker. Hver gang har han præsenteret Frelseren ved at kalde ham for sin »Søn, den elskede.« Disse ord viser os, hvor meget vor himmelske Fader elsker og ærer sin Søn. Han er glad for ham og kender til alt det, som Kristus frivilligt har gjort for os. Jesus kom til jorden som et lille barn og blev født i en stald. Da han blev ældre, dygtiggjorde han sig ved at studere og ved at adlyde budene. Da han endelig var parat, underviste han alle, der ville lytte, i budene. Han sonede for vore synder, blev korsfæstet og opstod, således at vi alle vil leve igen.

Vor himmelske Fader viser respekt, ære og kærlighed til Jesus Kristus. Når vi får en bedre forståelse for Frelseren og det, han gjorde for os, vil vi respektere, ære og elske ham.

Instruktioner

Hver af disse paneler fortæller om et tidspunkt, hvor vor himmelske Fader præsenterede sin Søn for mennesker på jorden. Klip panelerne ud langs de sorte linier og understreg de ord, som vor himmelske Fader sagde. Tegn en cirkel om de ord, der gentages hver gang. Fold langs med de stiplede linier, så dine paneler kan stå op.

Forslag til fællestid

1. *Indret fire pladser til at fortælle historier. Få en voksen leder til på hver plads at fortælle en af beretningerne fra skriften, der er henvist til i fællestidsaktiviteten. Bed børnene om at lytte godt efter, mens de går fra plads til plads, og finde ud af, hvad der er ens i alle fire beretninger. Gennemgå det, børnene har fundet frem til, og afslut med dit vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er guddommelig.*
2. *Skriv navnene på flere børn på hver sit kulørte kort. Skriv Frelserens forskellige titler på hvide kort. Sæt de hvide kort fast med tape under nogle stole og giv de kulørte kort til de børn, hvis navn står på, når de kommer ind i lokalet. Bed ved begyndelsen af fællestiden børnene med kulørte kort om at komme op foran. Ved de, hvordan deres forældre valgte deres navn? Tal om, at vore navne repræsenterer os. Udtal børnenes navne med forskellig betoning som fx begejstring, irritation, kærlighed, vrede og respekt. Få børnene til at fortælle, hvilke følelser de fik, når deres navn blev udtalt på forskellige måder. Afslut ved at børnene med de hvide kort, tager kortene op foran. Tal om at vise ærbødighed ved at udtale vor himmelske Faders og Jesu navn med respekt, ære og kærlighed.*
3. *Opdel de større børn i grupper og giv hver gruppe et skriftsted: Matt. 8:1-3; Matt. 9:23-24; Mark. 3:2; Joh. 4:42; 3 Nephi 11:17. Bed hver gruppe svare på dette spørgsmål: Viste disse mennesker respekt, ære og kærlighed for Frelseren? Fortæl beretningen for de mindre børn, brug billeder eller flonelstavle og stil dem det samme spørgsmål.*
4. *Lad børnene synge primarysange, som de kender, om Frelseren. Få efter hver sang børnene til at fortælle, hvordan den sang får dem til at forstå, hvorfor vi respekterer, ærer og elsker Frelseren.* □

ILLUSTRERET AF LORI ANDERSON WING

Jesus blev døbt i Jordanfloden af Johannes Døber. Da Jesus kom op af vandet, åbnede himlen sig, og en stemme sagde: »Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag« (Matt. 3:17).

En dag, hvor Frelseren var ude at gå med sine disciple Peter, Jakob og Johannes, tog han dem med op på et højt bjerg. En lysende sky overskyggede dem, og »fra skyen lød der en røst, som sagde: 'Denne er min Søn, den elskede i ham har jeg velbehag. Hør ham!'« (Matt. 17:5).

Menneskene i Amerika vidste, at Frelseren var blevet korsfæstet. De talte om det, da de hørte en røst, som fik deres hjerte til at brænde. Røsten sagde: »Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham« (3 Nephi 11:7).

Joseph Smith vidste ikke, hvilken kirke han skulle slutte sig til. Han gik ud i skoven for at bede. Da han bad, så han to personer, stående over sig i luften. Den ene af dem talte til ham, idet han pegede på den anden: »Denne er min elskede Søn. Hør ham!« (Joseph Smith – Historie 1:17).

FOTO: JED CLARK

ET GLÆDELIGT BUDSKAB

Mary Riczo Hall

Glædelig jul bedstemor og bedstefar, mine to yndlingsmissionærer!
Kærligst Louisa

Louisa understregede ordet *kærligst*, netop som hendes bror Lasse kom marcherende ind i stuen.

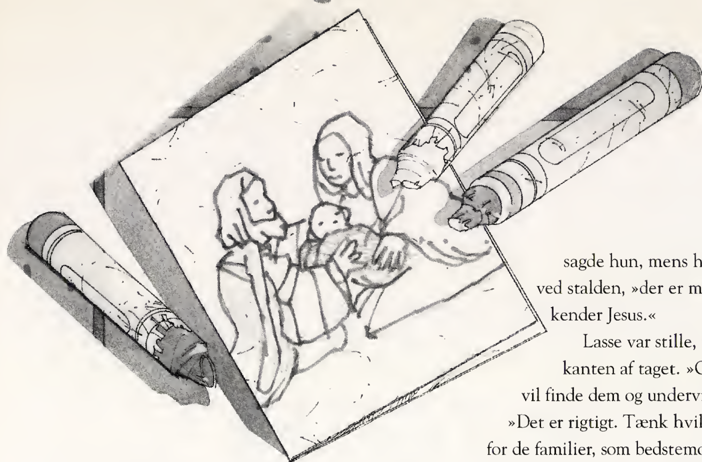
»Hvad laver du?« spurgte Lasse, mens han kiggede over Louisas skulder.

»Gør mit julekort til bedstemor og bedstefar færdigt. Er du færdig med dit?« Louisa kiggede op på Lasse, da han smed en håndfuld farver på bordet.

Lasse rystede på hovedet. »Jeg har ikke rigtig lyst til at tegne et kort til dem.«

»Hvorfor ikke?« spurgte Louisa overrasket.

Lasse trak på skuldrene. »Jeg ved ikke rigtigt. Det er mærkeligt, at bedstemor og bedstefar ikke kommer og besøger os. Jeg savner bedstefars gode historier, og det er ikke rigtigt det samme, når bedstemor ikke serverer sin kage med den hemmelige opskrift.«

Louisa nikkede.

»Ja, det er nu tre måneder siden, bedstefar og bedstemor tog på mission. Aldrig før er der gået så lang tid, hvor vi ikke har set dem. Jeg savner dem også.«

»Jeg har altid troet, at når nogen elskede dig, ville de ikke forlade dig.«

Louisa kiggede rundt i stuen og så de fire røde strømper, der hang på kaminen, de flotte juledekorationer og de kulørte lys, der blinkede på juletræet. Lige med et stirrede hun på juletableauet, der stod på et lille bord i hjørnet af stuen.

»Kom,« sagde Louisa og trak blidt i Lasses ærme. Hun førte ham over til bordet. »Er det ikke flot?«

»Jo, da,« sagde Lasse med et undrende udtryk i ansigtet.

Louisa fjernede forsigtigt to hyrder og tre små får fra stalden. Hun satte dem på gulvet ved siden af sig. »Lasse, hvad nu hvis englen ikke havde vist sig for hyrderne og fortalt dem, at Jesus var født?«

»Louisa,« sagde Lasse lidt ophidset, »stalden ser ikke rigtig ud uden hyrderne og fårene.«

»Det ved jeg,« sagde Louisa venligt. »Hjælp mig med at sætte dem på plads igen.«

Hun gav ham hyrderne i hånden. »Hyrderne kendte Jesus, fordi nogen havde fortalt dem det. Men, Lasse,« sagde hun, mens han placerede hyrderne nær ved stalden, »der er mange mennesker, som ikke kender Jesus.«

Lasse var stille, mens hans fingre fulgte kanten af taget. »Og bedstemor og bedstefar vil finde dem og undervise dem om ham.«

»Det er rigtigt. Tænk hvilken særlig jul, det vil være for de familier, som bedstemor og bedstefar underviser i evangeliet.« »Jeg savner dem stadig,« sagde Lasse næsten hviskende. »Også mig,« sagde Louisa.

Lasse samlede sine farver sammen. »Vi ses senere,« sagde han. »Hvor skal du hen?« spurgte Louisa.

»Jeg skal tegne et julekort til bedstemor og bedstefar.«

»Vis det til mig, når du er færdig, ikke?« råbte Louisa, da hendes bror forsvandt rundt om hjørnet. Hendes blik faldt igen på juletableauet. Hun smilede, mens hun forsigtigt rørte ved den lille stjerne over stalden. »Glædelig jul, bedstemor og bedstefar.« ☐

ILLUSTRERET AF MIKE EAGLE

JULEVÆRKSTED

Gaver, du selv kan fremstille

Jane K. Priewe

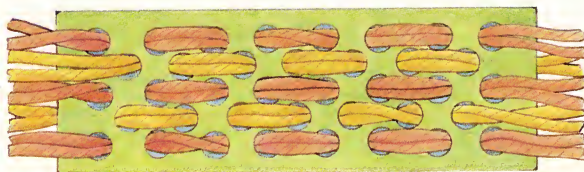
Garnholder

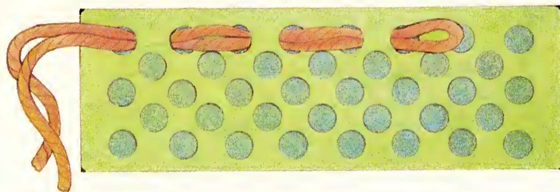
Hvis du har venner, som kan lide at strikke eller hække, så giv dem en beholder, hvor deres garn ikke bliver snavset eller filtret sammen. Til tykt garn i nøgler skal du bruge en stor tom beholder med låg. En rulle tråd kan nemt være i en mindre beholder, som fx et paprør med låg. Prik et hul i låget, der er stort nok til, at garnet let kan trækkes igennem. Pynt beholderen med tegninger, indpakningspapir eller kulørt filt. Du kan bruge bånd, knapper, perler eller farvet papir til at pynte beholderen. □

Bogmærke

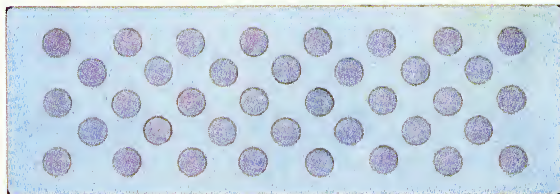
For at lave dette bogmærke til en, du holder af, har du brug for følgende: Tyndt karton, en saks, hullemaskine og to forskellige slags tykt garn.

1. Overfør mønstret til kartonet og klip ud.
2. Lav huller som angivet.
3. Klip fem stykker garn (tre af én farve og to af den anden), der er lige så lange som denne side fra øverst til nederst.
4. Fold garnet på midten, og træk derefter hvert stykke garn gennem hullerne som vist.
5. Klip de foldede garnender over, så alle ender er lige lange. □

ILLUSTRERET AF BETH M. WHITAKER

JULEBUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB TIL VERDENS BØRN

Længe før Frelseren blev født, forudsagde flere profeter fra Mormons Bog Herrens komme. Nephi, kong Benjamin og Alma frydede sig, da de lærte om Frelserens fødsel og mission. De vidste, at han ville bringe varig glæde til verden.

Da Kristus blev født i Betlehem, fik mange andre også grund til at fryde sig, da de gamle profetier blev opfyldt. Siden er julen blevet en tid, hvor vi også har mulighed for at fejre og tænke på den vidunderlige begivenhed.

Vi læser i skrifterne om mange mirakler, som Kristus udførte, mens han var på jorden. Han helbredte de syge, oprejste de døde og velsignede de nødlidende. Og gennem hans eksempel og belæring om evangeliet viste han os vejen til lykke. Det er en del af hans guddommelige plan, at vi skal være lykkelige. »Menneskene er til for at nyde glæde« (2 Nephi 2:25).

Nu hvor julen nærmer sig med alle dens gaver, godter og fester, må vi huske, at selv om disse ting er dejlige, så er det ikke dem, der bringer den virkelige og varige lykke. Det er gennem tjeneste – en hjælpende hånd, et hjerte fuld af kærlighed og en villig ånd – at vi opnår den virkelige glæde. I Paulus' brev til romerne minder han os om, at »Guds rige består ikke i, hvad man spiser og drikker, men i retfærdighed og fred og glæde i Helligånden« (Rom. 14:17).

Julens ånd tilskynder os til at åbne vores hjerte og lægge mærke til andre på en ganske særlig måde. Kærligheden til Kristus bør være formålet med vores tilbedelse og det centrale i vores tilværelse ikke kun i juletiden, men altid. Lad os her i julen begynde at fejre Kristi fødsel, hans liv og hans mission hele året.

Lad os også arbejde på, at give Frelseren noget af den glæde igen, som han har givet os. Vi kan gøre Herren glad ved at have tro på ham, ved at holde hans befalinger og ved at elske vore medmennesker, som han gør. Apostlen Johannes havde ret, da han sagde, at der er ingen større glæde end at høre, at børn vandrer i sandheden (se 3 Joh. 1:4).

I denne tid ønsker vi at udtrykke vores store kærlighed til børn over hele verden. I er en kilde til stor glæde for os, når I søger at gøre det rette, og det er vores bøn, at I alle må have den glæde, der kommer ved at følge Frelseren. □

FOTO: WELDEN ANDERSEN

THE BOOK OF MORMON
GIVE
HELP
Friend
LOVE

INSTRUKTIONER: Riv julekalenderen på side 2 og 3 ud af bladet. Klæb siderne op på noget karton, så de mødes i midten og udgør et billede. Klip de små billeder på denne side ud langs de sorte linier. Fold derefter fligen bagover langs de stiplede linier. Skær derpå en revne ved de stiplede linier over datoerne på kalenderen. Den 1. december skal du slå det første skriftsted op. Find det tilhørende lille billede og skub fligen ind i denne dags revne. Hver dag – indtil den 24. december – skal du læse skriftstedet og anbringe dagens billede på dets plads.

ILLUSTRERET AF SHAUNA M. KAWASAKI

BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB

TJEN ANDRE MED GLÆDE

Som søstre i Hjælpeforeningen har vi fejret 150-års jubilæet i 1992 ved at tjene andre. Uselviske gerninger ved at give og vise interesse har fundet sted over hele verden. Denne velgørenhed er en passende kulmination på Hjælpeforeningens første 150 år.

ILLUSTRERET AF LORI ANDERSON WING

BARMHJERTIGHED ER EN LIVSHOLDNING

Præsident Elaine L. Jack definerer barmhjertighed som en holdning: »Tænk ikke på barmhjertighed som en liste af krav, din dårlige samvittighed tvinger dig til at opfylde, men som den egenskab, der ganske korrekt i skrifterne defineres som Kristi rene kærlighed – noget personligt opbyggende og storslået, noget, der også giver fred og glæde.«

Et par søstermissionærer traskede rundt i en by i det nordlige Spanien. Denne grå regnvejrsdag var ingen interesseret i deres budskab. Da de to nærmede sig byparken, bemærkede søster Silvia Golithon, at de fleste mennesker omkring hende var kvinder. Hun følte Ånden hviske til hende: »Dette er dine søstre.« Hun skrev senere om oplevelsen: »Jeg oplevede en følelse af lys.« Hun skrev, at Ånden gav hende en bedre forståelse af det verdensomspændende søsterfælleskab i Jesu Kristi evangelium.

Præsident Ezra Taft Benson har sagt: »Kristi rene kærlighed søger kun andres evige udvikling og glæde« (*Stjernen*, januar 1987, s. 43). At udtrykke Kristi kærlighed til andre på forskellig vis bliver en storslået mission for os alle.

Ved at tjene andre lærer vi at respektere og elske dem. At elske andre bringer os nærmere Herren.

Hvordan påvirker vores holdning til andre den måde, vi tjener på?

BARMHJERTIGHED ER HANDLING

Da en ung mor i Sydafrika for nylig fik konstateret kræft, sluttede søstrene i wardet op om hendes familie. De kom med mad næsten hver dag. De tog sig af børnene. Og da den unge mor blev mere syg og deprimeret, skiftedes hendes søstre i Hjælpeforeningen til at være hos hende i hendes hjem, indtil hendes mand kom hjem fra arbejde om aftenen. Da hun måtte på hospitalet, stod hendes søstre i Hjælpeforeningen fortsat ved hendes side. De var hos hende og familien, da hun døde. En af kvinderne, der deltog i denne barmhjertige indsats, siger: »Hun efterlod nogle søstre, der var meget kede af det, og dog var de blevet forenet og styrket af denne mulighed for at tjene og vise kærlighed.«

Hvilke eksempler på barmhjertighed har du observeret i dit ward eller i din gren?

BEDRE DAGE VIL KOMME

De første medlemmer af Hjælpeforeningen i Nauvoo i 1842 dannede »komiteer for nødstilfælde« for at finde frem til de nødlidende og kunne dele det, de havde. Præsident Joseph Smith forudså: »Det er begyndelsen til bedre dage for de fattige og trængende, som skal komme til at glæde og fryde sig og udøse velsignelser over jer« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 275). Det blev virkelig begyndelsen til bedre dage på deres tid og også i vor tid. Igennem alle årene har kvinderne i Hjælpeforeningen bespist de sultne fra deres hvedelager, frelst menneskeliv gennem pleje i hjemmet og på hospitalet og sendt nødhjælp til katastrofeområder. Hjælpeforeningens søstre i alle verdens hjørner tilbyder nu, i stort og i småt, kærlig hjælp til deres naboer. Vi opfordrer alle søstre til at gøre barmhjertighed, både i holdning og i gerning, til en stadig del af deres tilværelse.

Hvordan kan du til stadighed føle og handle barmhjertigt på en naturlig måde? □

Min første jul som biskop

Marvin K. Gardner

FOTO: STEVE BUNDERSON; MODELFOTO

Vi sad i hendes stue – hun var i halvfemserne, jeg var i trediverne. Hendes helbred og sneen gjorde det umuligt for hende at komme til biskoppens kontor til tiendeopgørelse, så jeg besøgte i stedet hendes hjem.

Hun gav mig to stykker papir. Det ene havde hun selv skrevet, og på det stod alle de bidrag, hun havde ydet til Kirken i løbet af året; det andet var en computer-udskrift med de samme oplysninger.

»Som du kan se,« sagde hun, »passer mine oplysninger med wardssekretærens.« Jeg kunne ikke lade være med at tænke, at hvis der var en difference, ville fejlen ikke være hendes.

Derpå stillede jeg spørgsmålet, som biskopper skal stille i denne situation: »Søster, er det en ærlig tiende for hele året?«

Hun så på mig med vantro i blikket. Der var en kort pause, hvorefter hun med fingeret indignation irettesatte mig: »Biskop, det er det tåbeligste spørgsmål, jeg nogen sinde har hørt!«

I hendes tilfælde måtte jeg give hende ret. Vi lo sammen, da jeg gav hende et knus. Jeg *havde* kendt svaret, før jeg stillede spørgsmålet. Men jeg vidste også, at hun var glad for lejligheden til at komme med en mundtlig tilkendegivelse af hendes trofasthed. December sidste år var min første jul som biskop, og det var første gang, jeg foretog tiendeopgørelse. Jeg havde aldrig før så klart set den smukke sammenhæng mellem disse to ting – tiendeopgørelse og jul. Og jeg fandt ud af, at det er meget passende, at det er ved juletid, at medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bliver bedt om at komme til deres biskop og fortælle om deres ofre til Herren i årets løb.

Jeg blev overvældet af den gavmilde ånd, hvormed trofaste medlemmer af wardet kom ind på mit kontor – enkeltvis, parvis og som familier – og i fortrolighed erklærede, at de havde betalt 10% af deres indkomst til Herren det år. Jeg blev fyldt med taknemmelighed, da de fleste også med mig gennemgik de yderligere bidrag, som de havde ydet til missionsfondet og fasteofferet – et fond, der er beregnet til at hjælpe andre i nød.

Nogle af disse bidrag var store, nogle var små; men alle havde været gavmilde og var givet med glæde.

Jeg takkede medlemmerne for deres gavmildhed. Jeg takkede enken for hendes skærv, barnet for sine 25-ører. Jeg takkede teenagerne for at betale en ærlig tiende af de penge, de havde tjent ved at stå i butikker, slå græsplæner eller høste græskar.

Jeg takkede studerende, unge voksne, nygifte med små børn og små indtægter og midaldrende par med større børn og større indtægter. Jeg takkede de arbejdsløse og pensionisterne, som havde bidraget langt mindre end tidligere – men stadig 10%.

Aldrig før havde den gavmilde julestemning været så levende for mig.

Derefter kom et ældre par ind. De havde betalt en ærlig tiende og havde bidraget gavmildt til fasteofferet og missionsfondet. Da vi talte sammen, sagde manden: »Vi vil gerne give endnu en check til wardets missionsfond. Vi vil overlade det til dig at give pengene til den missionær, der har mest brug for det.« (På det tidspunkt havde vi 15 udsendte missionærer fra wardet).

Da han gav mig checken, var jeg forbavset over, hvor meget ekstra de gav. »Men I gav det samme beløb for nogle uger siden med den samme besked,« sagde jeg. »Er I sikre på, at I kan give så meget igen – og så hurtigt?«

Manden og hans kone forsikrede mig om, at det kunne de. Og de mindede mig om, at deres gave skulle være anonym.

Derpå kom et ungt par med flere små børn ind på mit kontor. Tidligere samme dag havde vi ved nadvermødet oplæst et brev fra Det Første Præsidentskab, der bekendtgjorde endnu en mulighed for frivillige bidrag for Kirkens medlemmer – et »humanitært fond.« Indbetalinger på denne konto ville blive sendt til Kirkens hovedsæde og brugt til projekter, der gavnede mennesker over hele jorden, uden hensyn til deres religiøse tilknytning. Dette ægtepar havde boet i et u-land og havde der været vidne til de store behov. Nu gav de et betragteligt beløb til dette fond i tillid til, at beløbet ville blive anvendt bedst muligt. Jeg så på deres små børn og derfra tilbage på forældrene, og jeg tænkte: »Hvordan kan de klare sig uden disse penge i julen?« Men jeg tænkte, at deres jul af denne grund ville være endnu mere tilfredsstillende.

Der var også de personer, som havde bidraget til wardets missionsfond, selv om de ikke havde en datter eller en søn på mission. Der var mange, der havde givet til Kirkens missionsfond og til Mormons Bog-fondet. Endelig var der dem, som havde bidraget til det endnu ikke opførte tempel i Bountiful i Utah – selv om de vidste, at Kirken nu betaler for alle byggeprojekter gennem tiende fremfor gennem et selvstændigt byggefond.

Senere kom et andet par ind. De havde også bidraget gavmildt hele året. Da vi var ved at afslutte samtalen, sagde manden: »Biskop, er der nogen i wardet, som især har brug for hjælp til jul? Vi har ikke mange penge til overs, men vi vil gerne give det, vi har, til nogen, der har behov for det.«

Jeg tænkte straks på en enlig mor i vores ward. Hun gjorde sit bedste for at klare sig selv og bad bestemt ikke om hjælp. Men økonomien var stram. Hun var under uddannelse og havde samtidig lægeregninger at betale. Ja, hun ville være en værdig modtager af dette ægtepars gavmilde gave.

På hendes vegne modtog jeg deres tilbud. De fortalte mig, at de ikke var interesseret i at vide, hvem modtageren var. Og de ønskede også at være anonyme.

Manden tog sin tegnebog frem fra baglommen og lagde flere hundrede kroner på mit bord. Idet han gjorde det, sagde hans kone lidt undskyldende: »Det er ikke meget, men nu hvor vores børn er voksne, føler vi ikke, at vi gør så meget i wardet, som vi plejede at gøre. Dette er det mindste, vi kan gøre.«

Jeg protesterede over hendes undskyldning, fordi jeg vidste, at de gør meget i deres kirkekaldelser og i det stille tjener deres naboer og en ældre forælder. Og jeg takkede dem for deres gavmildhed.

Den næste dag blev jeg lidt urolig, da jeg gik hen til den enlige mor med pengene. Hvordan ville hun modtage denne gave? Ville hun blive fornærmet? Ville hun tøve med at modtage den?

Da jeg gav hende pengene, beskrev jeg den ånd,

hvori gaven var givet og tilskyndede hende til at modtage den i samme ånd.

Hun tog taknemmelig imod pengene.

»Jeg kan tage imod dette,« sagde hun, »fordi jeg, da det gik bedre for mig, ofte gav anonymt ligesom dette.« Derpå fortalte hun om de små hemmelige projekter, som hendes familie havde deltaget i i årenes løb. Flere gange havde de købt en frossen kalkun og efterladt den med tilbehøret på en anden persons dørtrin. Hun fortalte mig om, hvordan de anonymt havde sendt penge til andre, der havde brug for det, og om at købe en frakke og et par støvler til en vens barn. Nu, hvor hun selv havde problemer, var hun en værdig modtager.

Da jeg gennemgik de økonomiske bidrag, som så mange af wardets medlemmer var kommet med i årets løb, kunne jeg ikke lade være med også at tænke på det arbejde, de havde skænket i årets løb: Uge efter uge havde de undervist og stået frem som ledere – overalt, hvor de var kaldet til det. De unge mænd og unge piger havde arbejdet i haven hos de ældre medlemmer, både i foråret og i efteråret. Søstrene havde hjulpet et medlem med at tapetsere og male. Ældsterne og højpræsterne havde udført havearbejde og reparationer for dem, der ikke kunne gøre det selv. De unge piger og søstrene i Hjælpeforeningen havde besøgt et herberg for hjemløse flere gange – og medbragt mad, tøj og opmuntring. De unge mænd, som, uden at blive påmindet, hver gang det sneede, var gået ud i hold og havde fjernet sneen fra de ældre medlemmers fortov og indkørsler. Spejderne, som havde indsamlet legetøj og bøger til det lokale børnehospital. Søstrene, som havde bragt måltider og trøst til de syge, de sørgende og dem, der ikke kunne forlade hjemmet. Brødrene i præstedømmet, som havde givet utallige helbredende og trøstende velsignelser. Medlemmer, som havde afset tid til at arbejde på Kirkens konservesfabrik for at fylde hylderne i biskoppernes forrådshus. De mange mennesker, som stille havde lyttet, været interesseret og havde opbygget. Og alle dem, der havde tjent på mange måder, uden at nogen anden kendte til det.

Og jeg tænkte på den store taknemmelighed hos de værdige modtagere.

En tak kom fra en 9-årig dreng. Her er brevet, som han sendte til vores hjælpeforeningspræsidentinde og mig, efter hans familie havde fået en sending mad fra biskoppernes forrådshus (jeg har ændret hans brors navn for at bevare anonymiteten):

»Kære biskop Gardner og søster Thomas

Jeg er lige kommet hjem fra skole. Rasmus kom først ind og sagde: 'Hvad i al ...?' Så så jeg det, han lige havde set. Mad ... mad! Mad over det hele! Kasser, poser, dåser, ja selv mælkekartoner og æg! Rasmus sagde: 'Se! Der må være en *million* appelsiner!'

Vi vil gerne takke dig, søster Thomas og hele Kirken (især vores ward) for al den hjælp, I giver os lige nu, især for al den dejlige mad, der er skænket fra biskoppernes forrådshus. Det føles så vidunderligt at være elsket, at nogen holder af os og tænker på os.

Med stor tak.« (Og derefter skrev han sit fulde navn).

Endelig var det juleaften. Min egen familie med små børn og teenagere var ved at være færdige med vores årlige juleforestilling – komplet med vers fra skriften, julesange, kostumer, en levende baby forestiller Jesus-barnet, en tre-årig Maria, en seks-årig Josef, en engel, en hyrde og en vismand. (Af en eller anden grund ender det altid med, at jeg er æslet).

Det bankede på døren. Udenfor stod julemanden! Lyslevende! Han lo hele vejen ind i stuen, gav hvert barn en masse opmærksomhed og trak en gave ud af sækken til alle i familien. Mens han gjorde det, bemærkede jeg en svag lighed mellem julemanden og et medlem af wardet.

Derpå ønskede han os alle glædelig jul og gik. To af de mindste børn var fast besluttet på at se rensdyrene, og de styrtede ud foran huset, men julemanden må have parkeret sin slæde lidt længere nede ad gaden. Vi kiggede på og lyttede til hans slædeklokkes klingen, mens han glad gik gennem nabolaget og forsvandt i det snefyldte mørke.

Sikken en jul – min første jul som biskop! Hvordan kan jeg nogen sinde udtrykke min taknemmelighed til de mange medlemmer af wardet, som har gjort det til en glædelig tid med at give og modtage – og til alle, som har denne ånd hos sig hele året?

Og hvordan kunne jeg nogen sinde udtrykke min taknemmelighed og kærlighed til Frelseren, Jesus Kristus, som har vist eksemplet og givet den største af alle gaver?

Min 9-årige ven har helt sikkert ret: »Det føles så vidunderligt at være elsket, at nogen holder af os og tænker på os.« □

deseret
green beans
deseret
pure
honey
corn
deseret

En virkelig gave

Rebecca Russell

I vores seminarklasse har vi altid givet hinanden gaver til jul. Sidste år samledes vi til et møde, som vi plejer, for at finde ud af, hvem der skulle give gave til hvem. »Vi kan trække et navn op af en hat, som vi plejer,« sagde en eller anden, »men lad os fastsætte et højeste beløb.«

»Hvad med at skrive et brev i stedet for at købe en gave?« foreslog Anne. »Vi kan holde øje med den person, hvis navn vi trækker – lægge mærke til hans eller hendes gode egenskaber og derpå skrive et brev til personen, hvor vi skriver det, vi har fundet ud af.«

Efter nogen diskussion gik vi alle med til det, selv om de fleste ikke virkede særlig begejstrede – kun glade over, at de ikke behøvede at bruge nogen penge.

Jeg trak navnet på en pige, jeg knap nok kendte. Jeg havde nogle fællestimer sammen med Mette, men jeg havde aldrig rigtigt talt med hende. Jeg begyndte at holde øje med hende, både i seminar og i historietimerne.

Mette var genert, men jeg lagde mærke til, at hun altid smilede, når hun gik forbi fremmede på gangene. Jeg fandt ud af, at hun var dygtig, da hun fremlagde en fremragende præsentation i en af timerne. Men jeg blev mest imponeret, da jeg så hendes kærlighed til andre – når hun lagde armen om en grædende pige på vej ud af skolen, når hun gjorde sig til ven med en ensom, handicappet elev. For mig blev hun en levende person, ikke blot et ansigt i skolen. Jeg begyndte at holde af hende.

Endelig kom dagen, da vi skulle udveksle breve. Da jeg rejste mig og læste mit brev op, var det let for mig at udtrykke mine følelser for Mette. Andre elever havde haft samme oplevelse.

John sagde: »Jeg er kommet til at beundre Kristian, da jeg overværede et skuespil, han var med i. Jeg vidste slet ikke, at han var skuespiller, før jeg ringede til hans mor for at høre noget om ham. Jeg er stolt over, at nogen fra vores klasse har hovedrollen i et skuespil. Jeg skrev med det samme, hvor meget jeg beundrer hans evner som skuespiller.«

I løbet af den næste time blev det tydeligt, at vi ikke mere var så interesseret i, hvad vi ville få, men mere i at få en anden til at føle sig godt tilpas. Annette opdagede, at hun ved at skulle skrive noget pænt om Peter, som hun aldrig havde kommet godt ud af det med, bedre kunne overvinde gammelt nag og begynde at holde af ham.

De julegaver, som vores seminarklasse udvekslede den dag, betød mere for mig end noget, penge kunne købe. Mange af eleverne blev glade for gaven, og vi følte et fællesskab, der forenede klassen resten af året.

Vi lærte, at der er noget positivt i alle, og at når vi giver dem vores kærlighed, så giver vi en virkelig gave. □

ILLUSTRERET AF ROGER MOTZKUS

NEXT WEEK:
READING

MORMON HJØRNET

FOTO: JED CLARK

Larry A. Hiller

Nogle byer på kortet er ikke mere end en lille butik eller to ved et vejkryds. Og i Alaska viser det sig, at et sted, der hedder »mormonhjørnet«, ikke er mere end et skab på en high school.

Men forskellen er, at den lille butik kan skuffe dig, hvis du håbede at finde en større by, hvorimod mormonhjørnet aldrig vil skuffe dig.

På Lathrop High School i Fairbanks, Alaska, virker det som om, at de unge sidste dages hellige er meget iøjnefaldende. Deres smil, venlige indstilling og lederevner afslører dem ofte som sidste dages hellige. Og de fandt selv på navnet »mormonhjørnet« for det sted, hvor de samles før

I en by midt i vildmarken i Alaska har de skabt deres eget hyggelige, lille hjørne.

Unge sidste dages hellige i Fairbanks i Alaska benytter sig af, at der er næsten 24 timers solskin om sommeren. De pudser og vedligeholder her et monument som en del af deres samfundstjeneste.

og efter skoletid, i frokosten eller hver gang, der er lejlighed til det.

Selv skolens rektor Ted Paulsen har bemærket SDH-elevernes positive indflydelse på skolen. »Man lægger mærke til disse teenagere i elevrådet og på basketball-holdet. De er skolens ledere. De stiller store krav til sig selv. Man kan se, at de ved, hvor de vil hen, hvad de vil, og hvordan de kommer derhen.«

Hr. Paulsens egen søn, der går på Lathrop High, giver SDH-eleverne denne kommentar: »Han siger, at han kan se, hvem der er SDH på grund af deres tøj og sprog og alle de ting, som man bedømmer mennesker ud fra. Han har stor respekt for dem.«

Men præcis hvor ligger mormonhjørnet? Det er der, hvor en eller flere SDH-elever får tildelt et skab på et praktisk beliggende sted, så stedet skifter fra år til år. Nogle gange er der to mormonhjørner.

Hvad foregår der? Den sædvanlige muntre snak, planlægning af tiden efter skoletid, nyt om vennerne plus en hel del snak om evangeliet og indførelse i fællesskabet. Susan Benefield kan fortælle dig om det.

Susan lagde mærke til SDH-eleverne på Lathrop og kunne lide det, hun så. »Jeg bemærkede en ting, første gang jeg mødte disse elever. De smiler alle sammen. Det virker som om, de ved noget, du ikke gør. De går

Der er en håndgribelig appetit på evangeliet blandt de unge mormoner i Fairbanks. Men selv om de holder af deres egne aktiviteter og deres egen livsstil, rækker de stadig ud og deler evangeliet med andre. Forresten tilhører et af ansigterne på disse sider ikke Kirkens unge i Fairbanks. Det er en indianer-totempæl, som står i en bypark i Fairbanks som minde om områdets rige kulturhistorie. Find selv ud af, hvem der er hvem – der er i hvert fald ingen træmænd blandt de sidste dages hellige unge.

smilende hen ad gangene, de fleste i hvert fald. Man undrer sig over, hvorfor de er så glade hele tiden?«

Susan begyndte at finde svaret, da Courtney Hull, Susans bedste veninde, inviterede hende med til tidlig morgen-seminar. »Jeg fulgtes bare med min veninde,« forklarer Susan. »Så begyndte jeg at komme i Unge Piger og i kirke og alt andet, og alle var virkelig venlige. Da begyndte jeg at lytte til det, lærerne underviste i. Og en dag kom det bare til mig, at det her er det, jeg skulle gøre.« Derfor blev hun døbt.

»Jeg har stadig mine venner, som jeg havde, før jeg blev medlem af Kirken,« fortsætter Susan, »og jeg har mange venner, som ikke er medlemmer af Kirken. Men jeg ved, at når jeg er sammen med de unge i Kirken, er der ingen gruppepres, ingen sladder, ingen råben efter hinanden og ingen drikkeri.« Nu ved Susan, hvorfor SDH-eleverne virker så glade hele tiden: »Det er nok noget, evangeliet gør ved en.«

Men i Fairbanks er det ikke altid smart at smile hele tiden – ikke hvis man har bøjle på tænderne og er udenfor om vinteren. Læberne kan fryse fast på metalbøjlen. I Fairbanks er det så koldt om vinteren, at hvis man går udenfor og håret stadig er vådt efter et brusebad, vil håret fryse og knække af.

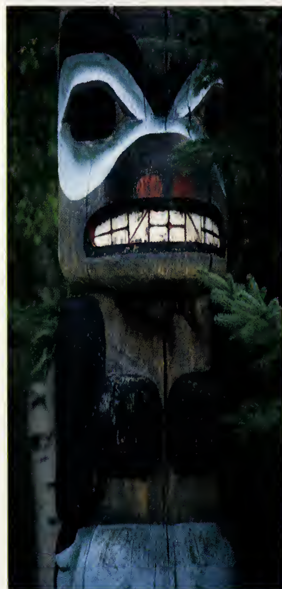
På den anden side er der om sommeren varme dage med næsten 24 timers solskin. Stil spørgsmål om sommeren i Alaska, og du får igen disse berømte smil. »Der er slet ingen nat,« siger en. »Hvis dine forældre siger: 'Kom hjem, før det bliver mørkt,' kan du komme hjem næste morgen,« siger hun med et smil.

»Sommeren er ikke noget, man tager for givet,« siger en anden. »Man gør så meget som muligt.«

En tredje tilføjer: »Man føler sig lidt skyldig, hvis man ikke når det hele, fordi sommeren er så kort.«

Der er en håndgribelig appetit på både evangeliet og på livet blandt de unge sidste dages hellige i Fairbanks. I Fairbanks er lønningerne generelt ret høje, og det er ofte let at tjene penge. Og alt for mange andre teenagere prøver at gøre spiritus, narkotika, sex og materialisme til en erstatning for kærlighed, familieværdier og åndelighed. Men SDH-teenagerne holder sammen, samtidig med at de rækker ud til andre. I en by midt i vildmarken i Alaska har de skabt deres eget hyggelige, lille hjørne – mormonhjørnet. □

AT GIVE OG ATTER GIVE

Rebecca Strand Russon

Julen det år tegnede til at blive vores bedste nogensinde. Jim var færdiguddannet som tandlæge tidligere på året, og vi havde regnet med, at han hurtigt kunne åbne sin egen praksis, og at vi ville have rigeligt med penge til en dejlig jul. Jeg drømte om nyt tøj, nyt julepynt, julebag i ovnen og gaver til alle.

I stedet var vores tilværelse et stort virvar i måneder. Det havde været sværere, end jeg troede, at rejse fra vores hyggelige lejlighed og gode venner til en anden del af landet. Flytningen havde fuldstændig støvsuget de beskedne rester, der stod på vores bankbog, og der kom hele tiden nye regninger.

Nu blev jeg gravid med vores andet barn, tabte næsten barnet og var tvunget til at begrænse mine aktiviteter voldsomt. Jim var væk i noget, der syntes som endeløse timer, arbejdede over aften efter aften i et forsøg på at gøre den nye praksis klar til at åbne. Når han var hjemme, var han positiv og rar at være sammen med, men jeg havde aldrig følt mig så alene.

Endelig åbnede vores praksis i november – en måned senere end planlagt – hvilket efterlod os bagud i forhold til vore regninger. Tidligere på året havde vi trøstet os selv i den tro, at på dette tidspunkt ville pengene komme strømmende ind fra Jims nye tandlægepraksis. Men der var endnu ikke begyndt at ske noget. Vi havde en lille smule penge til mad – og ingen penge til noget ekstra.

Jeg blev mere nedtrykt, da julen nærmede sig. Vi havde presset et par dollars ud af budgettet til at købe nogle billedbøger og lidt legetøj til Erik, vores dreng på 18 måneder. Jeg fortalte mig selv, at gaverne under træet alligevel var uden virkelig betydning, og at det var julens ånd, der virkelig betød noget. Men jeg kunne bare ikke mærke julens ånd.

Jeg pakkede bøgerne og legetøjet ind og lagde dem under vores meget slidte kunstige juletræ, som vi havde købt brugt. Vi opstillede et krybbetableau af pap og hængte noget tilfældigt sammenskrabet julepynt op i stuen.

Da det blev julemorgen, bar vi Erik hen til træet for at åbne hans gaver. Der var en trist klump i min hals, mens han åbnede sine gaver. Hvor var den glæde, som jeg burde føle?

Derpå lagde Jim sin arm omkring min skulder og lagde en lille pakke på mit skød. Min fingre rystede, mens jeg flåede indpakningspapiret af og fandt en rød fløjlsæske. Jeg kunne ikke fatte det! Kun dyre gaver kom i sådanne æsker. Hvor mon Jim havde fundet pengene?

Da jeg åbnede æsken, holdt mit hjerte pludselig op med at slå. Indeni lå det smykke, som Jim havde givet mig en jul for nogle år siden, før vi blev gift. Ved siden af lå en seddel: »Med al min kærlighed – igen. Jim.«

Mine øjne fyldtes med tårer, da jeg forstod, at smykket repræsenterede hans kærlighed til mig. Smerten i mit hjerte forsvandt og blev erstattet af en følelse af ubeskrivelig kærlighed og glæde. Jeg kunne endelig mærke julens ånd.

Jeg glemmer aldrig det, en kærlig ægtemand lærte mig den julemorgen – at kærlighed er den dyrebareste gave. □

ILLUSTRERET AF LARRY WINBORG

TOLV VIDNER OM KRISTI FØDSEL

Joseph Fielding McConkie

Det er jo ikke sket i en afkrog,« sagde apostlen Paulus om Kristi gerning på jorden (Ap.G. 26:26). Der var både mange og vidt forskellige vidner om Frelserens fødsel.

I Amerika profeterede lamaniten Samuel om tegnene på Frelserens komme (se Helaman 14:3-6). Og Alma skrev, at Kristi fødsel ville blive kundgjort af engle »for hellige og retfærdige mænd« (Alma 13:26). I det land, hvor Kristus blev født, udbredtes vidnesbyrdet om hans komme i stadig større cirkler – især blandt dem, der holdt Herrens bud og forskrifter og var fyldt med Helligånden.

Mattæus og Lukas beskriver fx tolv vidner til Kristi fødsel. Selv om disse vidners personlige vidnesbyrd hver for sig er bemærkelsesværdige, så udgør deres samlede vidnesbyrd et mægtigt vidne om Kristi fødsel. Efterhånden som deres beretninger udvikler sig, placerer alle væsentlige elementer sig på deres rette plads. Dette er endnu mere bemærkelsesværdigt, eftersom Mattæus og Lukas hver især fortæller forskellige dele af beretningen.

Beretningen om Kristi fødsel begynder med en engels bekendtgørelse i det hellige i templet til en præst, som netop på sit folks vegne har bedt for, at netop denne begivenhed skal indtræffe. Den slutter med offentliggørelsen af Herodes onde planer for at tage Jesusbarnets liv. I denne beretning ser vi himlene åbne sig for præst og lægmand, for mand og kvinde, for gamle og unge, for de mægtige og de ydmyge.

Vi ser dem hver især kaldet som vigtige vidner om denne, den smukkeste beretning nogensinde fortalt.

GABRIEL

Det første vidne i Det Nye Testamente om Kristi fødsel var Gabriel, en budbringer fra Guds nærhed. Meget passende viste denne budbringer sig første gang i templet for en trofast præst efter den Aronske orden, Zakarias, som udførte en rituel handling på sit folks vegne – afbrænding af røgelse på alteret i »det hellige.«

Ved udførelsen af denne pligt, repræsenterede Zakarias den samlede tro i Israel. Hans bøn var deres bøn om en evigtvarende udfrielse fra alle deres fjender ved den lovede Messias' hånd. De opadstigende flammer fra røgelsen symboliserer deres forenede bøns opstigelse. Mens Zakarias bad, føjede hans medpræster og alle inden for templets mure deres »amen« til hans bøn.

Som svar på Israels bøn »viste en Herrens engel sig

GABRIEL

ZAKARIAS

ELISABET

for« Zakarias, stod på højre side af røgelsesalteret og præsenterede sig som Gabriel, »som står for Guds åsyn« (Luk. 1:11, 19). Gennem nutidig åbenbaring ved vi, at Gabriel var kendt på jorden som Noa, og at »han kommer næstefter Adam i myndighed« i præstedømmet (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 185), og at han bærer »nøglerne til alle tings genoprettelse« (L&P 27:6-7).

Nøglerne, som Gabriel bar, gjorde ham til en Elias – en, som bereder vejen for Herren. Derfor er det meget passende, at han bekendtgør fødslen af den jordiske Elias – Johannes Døber – som ville berede vejen for Messias.

ZAKARIAS

Hvem var denne Zakarias, som Gabriel viste sig for? Han var en af de »hellige og retfærdige« (se Alma 13:26), ligesom hans kone Elisabet var. Zakarias var en efterkommer af Abia, og hans navn betyder »Gud har husket.« Elisabet var ligesom Zakarias en efterkommer af præster (se Luk. 1:5), og hendes navn betyder »min Gud har svoret.«

Dette ædle par blev lovet et barn, som ville blive den jordiske forløber for Messias. Da Zakarias ikke troede på Gabriels profetiske løfte, modtog han det tegn, at han »ikke kunne tale før den dag, da dette sker« (Luk. 1:20).

Zakarias forblev stum, indtil den tid, »da Elisabet skulle føde.« Da var det, at Zakarias' mund åbnedes, og han vidnede om sin nyfødte søns guddommelige mission. Endvidere vidnede han om, at sønnen skulle »gå foran Herren for at bane hans veje.« Nyheden om disse mirakler »blev meget omtalt i hele Judæas bjergland« (Luk. 1:57, 64, 76, 65).

ELISABET

Vi læser, at Johannes »allerede fra moders liv skal ... være fyldt af Helligånden« (Luk. 1:15). Ja, allerede »da Elisabet hørte Marias hilsen, sprang fosteret i hendes liv. Og fyldt af Helligånden råbte Elisabet« (Luk. 1:41-42).

Som et rent redskab, der erkendte sin egen søns særlige natur, vidnede Elisabet også om Marias søns guddommelighed og sagde: »Velsignet er du blandt kvinder, og velsignet dit livs frugt!

Men hvoraf kommer det, at min Herres moder besøger mig?« (Luk. 1:42-43).

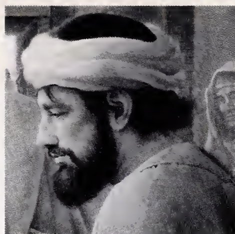
Elisabet afsluttede sit vidnesbyrd ved at profetere, at »det, der er sagt hende af Herren, skal gå i opfyldelse« (Luk. 1:45). Hun føjede sit eget vidnesbyrd til de vidnesbyrd, der kom før, og de, der fulgte i tilkendegivelsen af den guddommelige fødsel.

JOHANNES DØBER

MARIA

JOSEF

JOHANNES DØBER

Ligesom Kristus i kraft af sin fødsel var den retmæssige arving til Davids kongedømme, således var Johannes født som den retmæssige arving til embedet som Elias. Han indledte derfor meget passende sin mission med at »gå foran Herren for at bane hans veje« ved at springe af glæde, mens han stadig lå i sin mors liv (Luk. 1:76, 41; se også v. 15). Hvilken vidunderlig begivenhed det må have været: Johannes sprang af glæde; Elisabet hilste sin kusine Maria med profetiens ånd, og Maria svarede med den samme ånd. Bemærk igen, hvor smukt vidnerne og vidnesbyrdene passer sammen:

De to kvinders vidnesbyrd – Elisabet oppe i årene og den unge Maria – begge bar et barn, som var undfanget under mirakuløse omstændigheder. Både de to kvinder og den ufødte Johannes frydede sig alle over den store begivenhed, der nærmede sig.

MARIA

Intet jordisk vidne om Kristi guddommelige slægtskab kunne være bedre end hans mor, Maria. Fra Gabriel modtog Maria løftet, at hun skulle undfange »den Højestes Søn« (Luk. 1:32). Efter denne underfulde oplevelse vidnede hun og sagde: »Den Mægtige har gjort store ting imod mig. Helligt er hans navn« (Luk. 1:49). Nephi gav os en fuldkommen beretning i skriften om denne meget hellige begivenhed.

Han skrev: »Og det skete, at jeg så, hun blev bortført i Ånden, og efter at hun havde været bortført i Ånden for en tid, talte engelen til mig og sagde: Se!

Og jeg så jomfruen igen med et barn i armene.

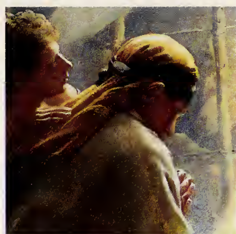
Og engelen sagde til mig: Se, det Guds Lam, ja, den evige Faders Søn!« (1 Nephi 11:19-21).

Maria var i sandhed, som Gabriel fortalte hende, benådet og velsignet blandt kvinder ved at have bevidnet disse mirakler og have født Frelseren (Luk. 1:28).

JOSEF

I skriften har vi ingen optegnelse om ord, der lød fra Josefs mund. Alligevel vidner hans retskaffenhed og reaktion på Marias tilstand om hans tro på Kristi guddommelige slægtskab. Vi ved, at han blev advaret i drømme og modtog instruktioner fra engle. Desuden ved vi, at ligesom han trofast overholdt moseloven, fulgte han også hver eneste guddommelig anvisning, som han modtog.

Han udviste ubetinget lydighed ved at tage Maria, som allerede ventede et barn, som sin hustru, »da Herrens

CARL BLOCH

HYRDERNE

ROBERT T. BARRET

EN HIMMELSK HÆRSKARE

GREG K. OLSEN

SIMEON

engel« viste »sig for ham i en drøm og sagde: 'Josef, Davids søn! frygt ikke for at hjemføre Maria som din hustru; thi det barn, hun venter, er undfanget ved Helligånden'« (Matt. 1:20).

Desuden kendte han »hende ikke, førend hun havde født en søn«; han kaldte sønnen Jesus; flygtede om natten med Maria og barnet til Ægypten; blev i Ægypten, indtil han fik besked på at vende tilbage; og endelig tog han til Galilæa i stedet for til Judæa (Matt. 1:25; se også v. 19-21; 2:13-23).

Hver enkelt af disse handlinger bevidner Josephs overbevisning om barnet, Israels håb og Guds Søn.

HYRDERNE

Den aften, da Kristus blev født i stalden i Betlehem, vogtede hyrderne deres flokke på markerne i nærheden. Disse var ikke almindelige hyrder, for det havde længe været profeteret blandt nephiterne, at engle ville forkynde det glade budskab om Messias' fødsel til »hellige og retfærdige mænd« (Alma 13:26).

Disse hyrder bar deres særlige vidnesbyrd for familie, venner og naboer. Deres oplevelse blev genfortalt i templets forgård, og derfra blev det fortalt i alle jordens lande. Lukas fortæller os, at da hyrderne havde set »barnet, som lå i krybben, ... fortalte de, hvad der var blevet sagt til dem om dette barn« (Luk. 2:16-17). Således lød englens erklæring, som stod foran hyrderne den hellige nat, at denne »store glæde ... skal være for hele folket« (Luk. 2:10).

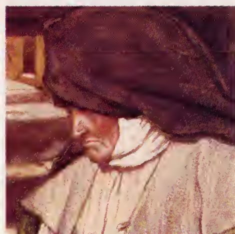
EN HIMMELSK HÆRSKARE

Efter englens erklæring til hyrderne var der »i det samme ... en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud« (Luk. 2:13). Det himmelske kor sang derefter for Judæas ydmyge hyrder: »Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!« (Luk. 2:14). På denne måde forkyndte de med musik Frelserens fødsel blandt Israels adspredte rester.

SIMEON

Vi retter nu vores opmærksomhed mod Jerusalem. I den by har en ældre mand, som Lukas beskriver som »retfærdig og gudfrygtig« (Luk. 2:25), modtaget Herrens løfte om, at han ikke skal dø, før han havde set Frelseren. Helligånden bevægede ham til at gå til templet. Der holdt han Jesusbarnet i sine arme.

Da forældrene og barnet trådte ind i templet – Maria

JAMES T. TISSOT

ANNA

MINERVA TEICHERT

VISMÆNDENE

JAMES T. TISSOT

HERODES

for den rituelle renselse og Joseph for at betale ofret, der frigjorde den førstefødte for præstetjeneste – tog Simeon barnet i sine arme. »Herre! nu lader du din tjener gå bort i fred, som du har sagt,« erklærede han.

»Thi mine øjne har set din frelse,

som du har beredt for alle folkeslag,

et lys, som skal åbenbares for hedningerne, og en herlighed for dit folk Israel« (Luk. 2:29-32).

Simeons udtalelse rakte langt videre end en forståelse og et håb for sit eget folk, for han forstod den universelle natur af Kristi mission. Han bar vidnesbyrd om, at Jesus var Frelseren for både jøder og hedninger.

ANNA

Simeons storslåede vidnesbyrd skulle ikke stå alene. Anna – en ældre enke, hvis navn betyder »fuld af nåde« – føjede sit vidnesbyrd til hans om Kristi fødsel. Anna var en trofast og hellig kvinde, som havde tilbedt i templet i mange år med faste og bøn både dag og nat. Hun var utvivlsomt velkendt blandt dem i den hellige by, som trofast ventede på Messias' komme. Hun henvendte sig til den hellige familie og bar derefter vidnesbyrd om Messias til dem i Jerusalem, »som ventede Jerusalems forløsning« (Luk. 2:38).

VISMÆND FRA ØSTEN

Kun Mattæus fortæller om vismændenes komme nogen tid efter Frelserens fødsel. »Da kom der nogle vismænd fra Østerland til Jerusalem« (Matt. 2:1). Vi ved, at vismændene var ukendte med den lokale politiske situation, for de søgte oplysninger om Kristi opholdssted hos Herodes: »Hvor er jødernes nyfødte konge? thi vi har set hans stjerne i østen og er kommet for at tilbede ham« (Matt. 2:2). Ingen, som kendte Herodes, ville stille ham et sådant spørgsmål og derved bringe Kristi liv i fare.

Vi ved også, at de modtog åbenbaringer, for de blev senere »i en drøm advaret af Gud mod at vende tilbage til Herodes«, og derfor drog »ad en anden vej ... tilbage til deres land« (Matt. 2:12). Vi ved også fra Joseph Smiths oversættelse af Bibelen, at vismændene søgte efter »jødernes Messias« (JSO Matt. 3:2), hvorved de følger det mønster for vidner, som førte dem, der søger Guds Søn, til at vidne om ham.

HERODES

Vores sidste vidne er det mest usandsynlige og mest tøvende vidne – Israels konge, Herodes den store. Herodes havde indgået en alliance med verdensmagterne;

HYRDERNE TILBEDER, AF GIORGIONE; NATIONAL GALLERY OF ART, WASHINGTON D.C.; SAMUEL H. KRESS' SAMLING

»Det er jo ikke sket i en afkrog,« sagde apostlen Paulus om Kristi gerning på jorden (Ap.G. 26:26). Der var både mange og vidt forskellige vidner om Frelserens fødsel.

hans venner var Augustus, Rom og det hensigtsmæssige. Han havde myrdet præster og adelsmænd. Han havde slået mange af synedriets medlemmer ihjel. Han havde været årsag til, at ypperstepræsten, hans svoger, var druknet i en fingeret sportskamp i Herodes' overværelse. Og Herodes beordrede sin yndlingshustru, Mariamme, stranguleret, selv om hun tilsyneladende var den eneste person, han nogen sinde elskede. Enhver, han fik mistanke til, blev myrdet, blandt andet tre sønner og utallige slægtninge.

Det var til denne mand, som personificerede verdens ugudelighed, at vismændene fra Østerland bar deres vidnesbyrd om, at Israels retmæssige konge og hersker var blevet født. Herodes ville ikke have lyttet til Simeon, Anna eller de simple hyrder. Men han troede på disse gæster fra Østen, hvis akkreditiver, hvad de end var, betegnede dem som mænd med stor visdom.

Guds rige vil aldrig være uden modstand i den tid, jorden ikke er udødelig – perioden, hvor Satan har magt. Tegn på helvedes vrede og forbitrelse i forbindelse med Guds Søns fødsel fuldender beretningen om Jesu fødsel. Den store glæde fra himlen bragte ingen glæde til mørkets fyrste eller hans tjenere. Herodes, som mørkets tjener, reagerede på vismændenes vidnesbyrd med morderisk forbitrelse og søgte at ødelægge Jesusbarnet. Derfor udstedte han en befaling, »og i Betlehem og hele dets omegn lod han alle drengebørn på to år og derunder myrde, svarende til den tid, han havde fået besked om af vismændene« (Matt. 2:16).

ANDRE VIDNER

Beretningen om Jesu fødsel nævner tolv vidner om Frelserens fødsel og illustrerer det mønster, hvorved viden fra Gud bliver gengivet og atter kommer frem blandt alle jordens nationer.

Hvordan vil den viden komme frem? Ved særlige vidner – vidner, der er kaldet og forberedt i himlens råd. Hvem vil de være? Gamle og unge, kvinder og mænd, lærde og ulærde – de, som lever »ulasteligt efter alle Herrens bud og forskrifter« (Luk. 1:6); de, som advares i drømme; får instruktioner fra engle og er fyldt med Helligånden. Sådan har det altid været, og sådan må det altid være. □

Joseph Fielding McConkie er professor i religionsundervisning ved Brigham Young University.

Får ved Betlehem

»I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem« (Luk. 2:8-9).

oyeux noël Gledelig jul
Hyvää joulua メリークリスマス
Vrolijk kerstfeest God jul
Glædelig jul Feliz navidad
즐거운 성탄절 Merry christmas
Ia oaoa i te noela Manuia le kerisimasi
Buon natale Gleðileg jól 聖誕快樂
สุขสันต์วันคริสต์มาส Fröhliche weihnachten
Selamat hari natal Kilisimasi fiefia
Feliz natal!

92992 110